

Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #13, 01.09.2019

-
- Taktiler Internet
 - Künstliche Intelligenz
 - 100 Tage ohne Social Media
 - Book Space & Book Arsenal
 - Uzbekistan

Smart Future

Gel[:b]lau-online: www.gelblau.net

Impressum

Chefredaktion: Kseniya Fuchs, Ilona Usbenina
Redaktion Alla Conrad, Afina Khadzhyanova
Layout: Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs, Juliya Myrna
Illustration: Kateryna Dorokhova, Katharina Kostuchenko
Lektorat: Afina Khadzhyanova, Ivanka Stefanyuk, Dmytro Pukha, Oleksandra Kulbaka, Iryna Gumenchuk, Vsevolod Mostovetsky, Olga Potsiluiko, Alla Conrad
Übersetzer: Anna Gutsaliuk, Ilona Usbenina, Alla Conrad, Kseniya Fuchs, Marharyta Krykhovetska

Herausgeber: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65
Webseite: www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua
Druck: „Vid A do Ja“, Promyslova Str. 50, 79024 Lemberg (Lwiv), Ukraine

Druck gefördert durch Generalkonsulat der Ukraine in München

Autoren: Лона Ушеніна / Ilona Usbenina
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Марія Шоломицька / Maria Szolomycka
Анна Травкіна / Anna Travkina
Вадим Тірошко / Vadym Tiroshko
Валері Зенинець-Кушнір / Valerie Zenynets-Kushnir
Галина Котан / Galyna Koman
Тамара Гайн / Tamara Hain
Ольга Поцілуйко / Olga Potsiluiko
Ірина Жураковська / Iryna Zhurakovska
Ольга Віголенко / Olga Vigolenko
Данило Попков / Daniil Popkov
Тетяна Іванченко / Tanja Ivanchenko
Іванка Стефанюк / Ivanka Stefanyuk
Вероніка Бардовскіх / Veronika Bardonskikh

Credits für Fotos: Literaturhaus Stuttgart, Sofia Merenytsch, Kseniya Fuchs, Maryna Volkova, CēTI (TU Dresden), Igor Gaidai, UCG, Svitlana Gass, Book Space Dnipro (Fb-Seite), CID e.V., Vadym Tiroshko, Olga Potsiluiko, Maria Kosakerytsch, Open Night Filmfestival, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com

© Copyright 2019 – Urheberrechtshinweis

Alle Inhalte dieses Werkes, insbesondere Texte, Fotografien und Grafiken, sind urheberrechtlich geschützt. Das Urheberrecht liegt, soweit nicht ausdrücklich anders gekennzeichnet, bei Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport e.V. Wer gegen das Urheberrecht verstößt (z.B. Bilder oder Texte unerlaubt kopiert), macht sich gem. §§ 106 ff. UrhG strafbar, wird zudem kostenpflichtig abgemahnt und muss Schadensersatz leisten (§ 97 UrhG).

Editorial

Любі читачі,

Великі дані, штучний інтелект, розумний дім, автономне водіння, конфіденційність — людство сьогодні як ніколи оточене величезною кількістю інформації, що поширюється неймовірною різноманітністю носіїв. Її потік настільки потужний, що іноді можна відчутти себе героєм Чарлі Чапліна у „Сучасних часах“.

Не так давно ми розплутували заплутану півку аудіокасети олівцем, не могли користуватись інтернетом, не блокуючи водночас телефонну лінію і боролись за пульт від телевізора. І все це менш, ніж 30 років тому. А вже сьогодні ми живемо в епоху глобальної дигіталізації, хмарних серверів та пристроїв, які стають дедалі розумнішими.

Ми вирішили детальніше подивитись на технологічний прогрес, а саме на його минуле, сьогодення та майбутнє, і запропонувати нашим читачам низку статей, присвячених розумному майбутньому та штучному інтелекту.

Крім того, на вас чекають враження від Книжкового Арсеналу та BookSpace у Дніпрі, яскраві моменти з Узбекистану та безліч захопливих інтерв'ю.

Ласкаво просимо в осінь!

Ваша редакція Gel[:b]lau

#всебудегельблау

Liebe Leserschaft,

Big Data, Künstliche Intelligenz, Smart Home, autonomes Fahren, Datenschutz — die Menschheit ist heute mehr den je von einer Riesenmenge der Informationen und Daten umgeben, die durch eine unglaubliche Vielfalt der Datenträger verbreitet werden. Die Informationsflut ist so überwältigend, dass man sich manchmal wie die Hauptfigur von Charlie Chaplin in „Moderne Zeiten“ fühlt.

Es ist doch nicht so lange her, dass man einen verwickelten Film der Audiotkassette mit einem Bleistift entwirrt hatte, das Internet nicht nutzen konnte, ohne Telefonleitung dabei zu blockieren, und um die Hoheit über die Fernbedienung gekämpft hatte. Das sind keine 30 Jahre her! Dennoch leben wir heute in einem Zeitalter der globalen Digitalisierung, Cloud Server und der Geräte, die immer smarter werden.

Wir haben beschlossen, uns mit dem technologischen Fortschritt zu beschäftigen und zwar mit seiner Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft. Deswegen bieten wir in dieser Ausgabe unseren Lesern und Leserinnen eine Reihe der Artikel an, die sich dem Thema Smart Future und künstliche Intelligenz widmen.

Außerdem warten auf Sie Impressionen über den Book Arsenal und BookSpace Festival in Dnipro, Highlights aus Uzbekistan und eine Menge spannender Interviews.

Herzlich Willkommen im Herbst!

Ihre Gel[:b]lau Redaktion ■

Тема номера Cover Story

6 Розумне майбутнє
Smart Future

20 Діаспора Diaspora

20 Міграція заради
розвитку
Migration für Entwicklung

10 Персоналії Personalien

10 Штефані Штегманн та
сейсмографи соціальних
змін
Stefanie Stegmann und die
Seismographen gesellschaft-
licher Veränderungen

14 Від Gustave Doré до
тату-мистецтва
Von Gustave Doré bis zur
Tattoo-Kunst

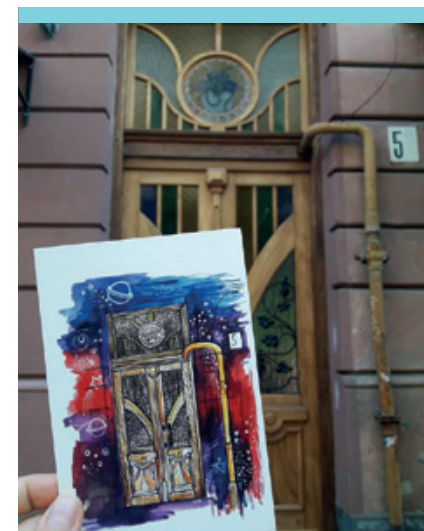
18 Софія Меренич та
технічний прогрес ІТ
Sofia Merenytsh und techno-
logische Fortschritt in der IT

22 Бізнес Business

22 Штучний інтелект:
кроки в невідомість
Künstliche Intelligenz:
Schritte ins Unbekannte

24 Тактильний інтернет:
привіт з майбутнього
Taktiler Internet: Hallo aus
der Zukunft

28 З України Aus UA

28 Команда, що вирішує
проблеми з дорогами
UCG: Ein Team, das
Verkehrprobleme löst

32 Найкрасивіша бабця
України Світлана Гасс
Mrs Grandma Svitlana Gass

34 Франківськ, який треба
берегти
Frankivsk, das man schützen
muss

Стиль життя Lifestyle

38 Книжковий Арсенал
2019
Book Arsenal 2019

42 100 днів без соцмереж
100 Tage ohne Social Media

45 Bookspace в Дніпрі
Bookspace in Dnipro

48 Говорячи мовами любові
Sprachen der Liebe

50 1001 ніч в Узбекистані
1001 Nacht in Usbekistan

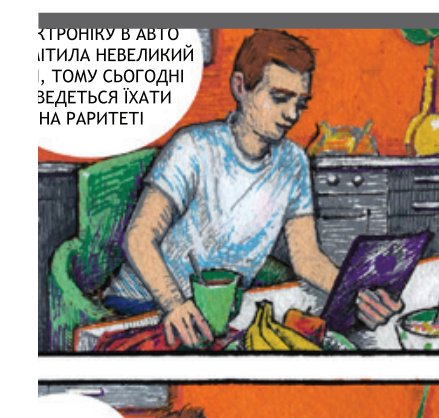
Культура Kultur

54 Відкрита Ніч. Дубль 22
Open Night #22

58 Міжнародний
фестиваль у Донауворті
Donwood: Viele Kulturen -
ein Fest

60 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

SMART FUTURE: Розумне майбутнє вже сьогодні

Технологічна еволюція останніх двох десятиліть піднесла людство до рівня, який ще нещодавно вважався неможливим. Досягнення науки впливають на кожну сферу суспільного життя, а такі терміни як ШІ (Штучний інтелект, англ. AI — artificial intelligence), великі дані (англ. Big Data) та інтернет речей (англ. IoT — Internet of Things), формують промисловість сьогодення та заголовки ЗМІ.

Для багатьох людей, особливо в Європі, все це ще звучить як досить далеке майбутнє. Але як насправді змінилося наше повсякденне життя?

Ще кілька років тому відеодзвінки чи голосовий асистент — це те, щоби знали лише з науково-фантастичних фільмів. Сьогодні — це реальність. Чи живемо ми вже зараз у розумному майбутньому? Подивимось разом на розвиток найважливіших буденних супутників людства.

Від тінювих інтерпретацій до вимірювання серцебиття

Перший тінювий годинник був зроблений в Єгипті близько 3500 р. до н. е. з шиферу. Буквально через 2000 років також в Єгипті було створено водяний годинник, який міг показувати час незалежно від сонця та тіні. Однак винахідники мали працювати й далі, щоб уникнути замерзання води при занадто холодних температурах. Близько 1300 року нашої ери були створені перші механічні годинники, які спочатку вивішували на стінах монастирів та церков як громадські часоміри.

В XXI столітті ми можемо обирати між незчисленними різновидами годинників як за розміром так і за технологією, а з появою Smart Watch з'явилась можливість приймати повідомлення та електронні листи, стежити за погодою та навіть телефонувати.

Для шанувальників активного способу життя існують розумні годинники з додатковими функціями, спрямованими на стеження за показниками життєдіяльності та спортивних тренувань. То ж зовсім не обов'язково мати персонального тренера, щоб отримати рекомендації — достатньо поспілкуватись зі своїм годинником.

До речі, київський стартап **Force Emotion** створив власний фітнес-браслет EMwatch, який за висловлюваннями його винахідників є першим розумним годинником, здатним вимірювати тиск прямо з зап'ястя.

Від транспортації голосу до здійснення покупок

З часу свого винаходу у XIX столітті телефон та його технології також зазнали певних метаморфоз. Еволюція мобільної телефонії є частиною новітньої історії і гарним прикладом того, як швидко пристрій, який важив майже 800 гр та міг лише здійснювати дзвінки, перетворився на пристрій, який важить в середньому в чотири рази менше і в якому телефонія є лише однією з його незчисленних функцій — смартфон.

В наш час смартфоном нікого не здивуєш. Регулярно в розумних телефонах з'являються нові функції, і нам залишається тільки спостерігати за цим розвитком. За допомогою смартфона сьогодні можна не лише фіксувати найкрасивіші моменти життя чи грати в ігри, а й також платити в магазинах, керувати технікою в будинку, робити кардіограму, обробляти відео, робити презентації тощо. Цікаво, чим вразять користувачів розробники смартфонів завтра?

Від рухомих зображень до розваг вищого ґатунку

Телебачення, яким ми його знали з моменту винаходу і до початку XXI століття, насправді вже не існує. Сьогодні ми більше не турбуємось, що пропустили улюблений серіал або шоу. Адаже завдяки таким провайдером потокового мультимедіа „на вимогу“ як Netflix, AmazonPrime або Megogo ми можемо дивитись улюблені фільми та серіали в зручний для нас час. Здебільшого нові формати були створені, щоб задовольнити потреби молодшої цільової аудиторії, так званого „цифрового покоління“.

Класичне „телебачення“ у відповідь розробило офіційні

додатки для розумних телевізорів, які пропонують дивитись програми з офіційної медіатеки, а також пряму трансляцію телеканалу за допомогою підключення до інтернету. І не забуваємо про YouTube, який є також чудовою платформою у пошуку як минулих випусків улюблених шоу, так і новинок кіно.

Від математичних завдань до драйвера технологічного розвитку

Перший комп'ютер в сенсі програмно керованої обчислювальної машини Zuse Z3 потребував цілої кімнати, і почав зменшуватись у розмірі після винаходу мікропроцесора. У якийсь момент Стів Возняк представив Apple I — перший у світі персональний комп'ютер (ПК), призначений для домашнього використання. Його окремі деталі також постійно зменшувались у розмірі завдяки технологічному прогресу.

Однією з найреволюційніших змін стало введення плоских моніторів, які швидко посунули з ринку своїх братів на основі електронно-променевої трубки. Ця технологія вплинула до речі не тільки на розмір екранів ПК, але і на розвиток телевізорів. Сьогодні за допомогою ПК

Smombies

До речі, можливість підключення до інтернету сьогодні розглядається багатьма представниками заможного суспільства як один із нижчих рівнів піраміди Маслоу. Звичайно, це висловлювання потребує наукових досліджень і доказів. Але світлофор для „смомбі“ (смартфон-зомбі) в Нідерландах або спеціальне підсвічування перону під час в'їзду потяга на станціях метро в Німеччині — сьогоднішня реальність.

фахівці створюють весь цей цифровий світ, до якого ми так звикли. В цьому списку крім розповсюджених гаджетів є й медичне обладнання, і цифрові лічильники, і 3D принтери, і автомобільне оснащення.

Ніхто не може бути впевненим, яким саме буде майбутнє. Але те, що воно буде дуже розумним — це точно

Everybody Lies: Big Data, New Data, and What the Internet Can Tell Us About Who We Really Are (Всі брешуть: великі дані, нові дані та те, що Інтернет може розповісти нам про те, хто ми є насправді)

Бестселер за версією New York Times, написаний Сетом Стівенс-Девідовим, колишнім аналітиком даних в Google, який зараз працює як автор, а також лектор у школі Бізнесу Уортон. У своїй книзі Стівенс-Давидовиц в досить розважальному, і навіть гумористичному стилі, представляє свої численні тези на такі не зовсім розважальні та гумористичні соціальні теми як політика, расизм чи залежність тривалості життя від заможності. Висловлювання автора засновані на його власних дослідженнях даних з пошукової системи Google, соціальної мережі Facebook та інших цікавих джерел.

SMART FUTURE: Intelligente Zukunft schon heute

Die technologische Entwicklung der letzten beiden Jahrzehnte hat die Menschheit auf einen Level gebracht, der noch vor relativ kurzer Zeit für unmöglich gehalten wurde. Der wissenschaftliche Fortschritt drängt in jede Phase des gesellschaftlichen Lebens ein und die sogenannten Buzzwords wie KI (Künstliche Intelligenz), Big Data und IoT (Internet der Dinge) prägen den industriellen Alltag und die medialen Schlagzeilen.

Für viele Menschen, vor allem in Europa, klingt das Ganze jedoch noch wie Zukunftsmusik. Wie hat sich unser Alltag jedoch tatsächlich verändert? Noch vor wenigen Jahren war die Nutzung von Videotelefonie oder digitalen Sprachassistenten etwas, was man nur aus den Science-Fiction-Filmen kannte. Heute ist es Realität. Leben wir vielleicht jetzt schon in Smart Future? Lassen Sie uns gemeinsam die Entwicklung der wichtigsten Alltagsbegleiter der Menschen ansehen.

Von der Schatteninterpretation bis zu Herzschlagmessung

Die erste Schattenuhr wurde in Ägypten ca. 3.500 v. Chr. aus dem Schiefer hergestellt. Knapp 2.000 Jahre später entstand ebenfalls in Ägypten die Wasseruhr, welche die Zeit unabhängig von der Sonne bzw. Schatten zeigen konnte.

Jedoch mussten sich die Erfinder etwas gegen die Temperaturen einfallen lassen, um das Frieren des Wassers zu verhindern. Um 1.300 n. Chr.

entstanden die ersten mechanischen Uhren, die zunächst an Wänden der Kloster und Kirchen als öffentliche Uhren aufgehängt wurden.

Heute steht uns eine Vielzahl der Arten der Uhren zur Auswahl – sowohl technologisch als auch größentechnisch. Dank der Entwicklung von Smart Watches kann man nun Textnachrichten empfangen, das Wetter verfolgen und noch vieles mehr. Die Fitness-Liebhaber können auf die Funktionen zurückgreifen, die Kennzahlen rund um die Gesundheit und Training überwachen und Empfehlungen abgeben. Somit kann eine Smartwatch bereits den Personal Trainer ersetzen. In der Ukraine hat das Start-up Force Emotion die EMwatch entwickelt - den ersten Fitness-Tracker, der auch Blutdruck direkt messen kann.

Ilona Ushenina

Von Tonübertragung zu Shopping

Das Telefon samt der Technologie dahinter hat seit seiner Erfindung im 19. Jahrhundert ebenfalls einige Metamorphosen erlebt. Die Evolution der mobilen Telefonie gehört zur modernsten Technologie-Geschichte und veranschaulicht, wie schnell der Weg von einem Telefongerät, das etwa 800 g wog und nur telefonieren konnte, bis zu einem um vierfaches leichteren Smartphone, bei dem die Telefonie nur eine der zahlreichen Funktionen ist, sein kann.

Das Smartphone gehört neben Schlüssel und Geldbeutel heute zu den alltäglichen Gegenständen, die jeder von uns unbedingt beim Verlassen des Hauses mitnimmt. Es wurde zu unserem Tor zur Welt. Wir können damit nicht nur die schönsten Momente fixieren, sondern auch unsere Aufgaben und Einkaufslisten verwalten sowie nach dem Wetter schauen oder Nachrichten lesen.

Immer mehr neue Funktionen kommen regelmäßig dazu und wer weiß, womit die Erfinder uns in der nächsten Zeit überraschen werden.

Vom Bewegtbild zu High-Level-Entertainment

Das Fernsehen, wie wir es seit seiner Erfindung und bis ins 21. Jahrhundert kannten, gibt es auch nicht mehr. Es ist keine Zukunftsmusik mehr, sondern die Gegenwart: Wir können die Sendungen zu den Zeiten anschauen, die für uns passen, und nicht nur dann, wann sie vom Sender ausgestrahlt werden. Mit den digitalen Streamingdiensten wie Netflix, Amazon Prime, Maxdome oder Sky wurden die neuen Formate geschaffen, die primär das jüngere Publikum, die sogenannten Digital Natives, ansprechen. Die „klassischen“ Sender haben reagiert: Heute gibt es sowohl auf eigenen Websites als auch auf YouTube digitale Mediatheken, in denen vergangene Sendungen abgerufen werden können. Mithilfe der Apps für die Smart-TV-Geräte ist es dank der Internetverbindung sogar möglich, das aktuelle Live-Fernsehprogramm zu verfolgen.

Smombies

Die Internetverbindung wird im Übrigen heute von vielen Vertretern der wohlhabenden Gesellschaft als eine der unteren Stufen der Maslowscher Pyramide gesehen. Selbstverständlich ist es aus der Sicht der sozialen Wissenschaften noch zu diskutieren, ob dem wirklich so ist. Aber eine Ampel für die Smombies (Smombie = Smartphone Zombie) oder Gleismarkierung durch die integrierten Leuchten an einer S-Bahn-Station sind heutige Realität.

Von Rechenaufgaben zu Technologiedriver

Der erste Computer im Sinne einer programmgesteuerten Rechenmaschine Zuse Z3 hat einen ganzen Raum für sich benötigt. Die Erfindung des Mikroprozessors trug wesentlich zu seiner Verkleinerung bei, sodass eines Tages Steve Wozniak Apple I präsentieren konnte – den ersten Personal Computer (PC) der Welt, der für den privaten Gebrauch ausgelegt war. Im Laufe der Zeit wurden die einzelnen Komponenten auch hier immer kleiner. Das beste Beispiel hierfür ist die Erfindung der Flachbildschirme, die die Röhrenbildschirme komplett vom Markt verdrängt haben. Diese Technologie hatte einen Einfluss nicht nur auf die Größe der PC-Bildschirme, sondern auch auf die Entwicklung der Fernsehgeräte.

Mithilfe der Computer wird heute die digitale Welt erschaffen,

Everybody Lies: Big Data, New Data, and What the Internet Can Tell Us About Who We Really Are

Das Buch ist der New-York-Times-Bestseller, geschrieben von Seth Stephens-Davidowitz, dem ehemaligen Datenanalysten von Google, der heute als Autor und Gastdozent an der Wharton School tätig ist.

In seinem Werk präsentiert Stephens-Davidowitz auf eine unterhaltsame Art seine zahlreichen Thesen über solche gesellschaftlichen Themen wie Politik, Rassismus oder Abhängigkeit der Lebensdauer von dem Wohlstand. Seine Thesen basieren auf den Ergebnissen seiner Recherchen, die u. A. von Google, Facebook und anderen namhaften Internetriesen stammen.

die wir kennen und lieben. Dazu gehören nicht nur die Smartphone-Apps, sondern auch die Medizingeräte, digitale Zähler, 3D-Drucker, Fahrzeugausstattung und vieles mehr.

Keiner weiß genau, wie die Zukunft aussieht. Aber sicher ist eins: Sie wird sehr smart sein ■

Stefanie Stegmann: „Die Autoren sind die Seismographen gesellschaftlicher Veränderungen“.

Text: Kseniya Fuchs

„Etwas in der Sprache ging kaputt, knackte wie das Eis auf dem Stausee im März und würde jeden Moment in unzählige schwere, scharfe Stücke brechen“, schreibt Serhij Zhadan in seinem Roman „Internat“. — Genau diese Worte wählte das Stuttgarter Literaturhaus als Titel für die Veranstaltungsreihe über die Ukraine und Russland aus. Fünf bemerkenswerte Diskussionen mit osteuropäischen Autoren und Autorinnen, unter anderen mit Tanja Maljartschuk und Serhij Zhadan, fanden in Stuttgart statt. Und es gab keinen freien Platz zu finden. Wir trafen uns mit Stefanie Stegmann, der Leiterin des Literaturhauses in Stuttgart, um die ukrainische Literatur im Kontext des deutschsprachigen Raums zu besprechen.

Frau Stegmann, was verbindet Sie mit der Ukraine und wie ist es dazu gekommen, dass Sie zwei Jahre als Lektorin für den Deutschen Akademischen Austauschdienst an der Universität Czernowitz gearbeitet haben?

Ich habe in Oldenburg studiert und promoviert und hatte dort eine sehr enge Freundin aus dem Kaukasus. Ich wollte sie unbedingt besuchen, hatte aber leider nicht genug Geld für den Flug. Mein Finger blieb einfach auf der Landkarte in der Hälfte der Strecke hängen — und das war eben die Krym. Ich stieg nur mit einem Rucksack in den Zug nach Odesa ein und dachte, dass ich nun die Ukraine anstatt Georgien anschau.

Diese Reise nach Odesa, und dann auf die Krym, berührte mich auf ganz verschiedenen Ebenen so sehr, dass ich dachte, wenn ich nach der Promotion noch mal ins Ausland gehe, dann nicht nach Paris, New York oder London, sondern nach Osteuropa und am liebsten in die Ukraine. Und das war tatsächlich der Fall. Nachdem ich nach meiner Promotion die DAAD-Ausschreibungen in der Ukraine

gesehen hatte, bewarb ich mich dafür. Zwar studierte ich keine Slawistik und beherrschte keine der slawischen Sprachen, kam ich doch dank meinen Cultural Studies, meinem Feminismus-Engagement sowie diversen anderen Aktivitäten in die engere Auswahl, und landete so in Czernowitz.

Was konnten Sie aus Ihrer Arbeit in Czernowitz für sich mitnehmen?

Ich konnte mitnehmen, dass wir viel zu wenig über den osteuropäischen Raum wissen, zumindest meine Generation. Ich nahm auch viele Erfahrung mit, auch im Literaturbetrieb. Wir versuchten seitens der Universität, die Geschichte und Straßen der Stadt zu erforschen und verarbeiten. Damals wussten nur wenige Stadtbewohner, wer Paul Celan ist. Sie wussten nicht, dass er eine sehr große Identitätsfigur ihrer Stadt ist. Viele wussten nicht, dass die ganze deutsch-jüdische Geschichte der Stadt einfach ausgelöscht wurde. Die Aufbereitung der Geschichte ging erst später los.

Wie kam es dann zu Ihrer Veranstaltungsreihe „Etwas in der Sprache ging kaputt... Ukraine & Russland. Literaturen, Politiken und Perspektiven“? Ich würde behaupten, das war ziemlich provokativ und riskant, in einem Satz zwei solche Pole, wie die Ukraine und Russland zusammen zu setzen und noch daraus eine literarische Diskussionsreihe zu organisieren.

Es kam dazu, weil wir schon vor fünf Jahren diese Reihe durchgeführt hatten und das war sozusagen eine Fortsetzung. Die erste Reihe kam kurz nach dem Maidan zustande und hieß „Rebellen“. Diese hatte nur die Ukraine im Fokus: Literatur, Politik, gesellschaftliche Veränderungen, zivilgesellschaftliche Prozesse. Die Reihe führten wir in 2014-15 durch und luden viele Autoren und Intellektuellen ein.

Wir wollten die Frage klären, ob Autoren und Schriftsteller als Seismographen gesellschaftlicher Veränderungen fungieren, wie weit spüren sie was oder fassen etwas in Worte, was vielleicht in der Realität noch gar nicht so weit ist. Und gleichzeitig sind sie große Reflektoren: Sie haben Einblicke in die Geschichte, Einblicke in die Literatur, die Kunst. Gerade in der Kunst gibt es einen eigenen Raum sich auszudrücken — im Gegensatz zu allen politischen Sachanalysen. Das hat uns als Literaturhaus interessiert.

In der Zwischenzeit wurde die Krym von Russland annektiert und in der Ostukraine begann ein blutiger Krieg. Und nun war es für uns an der Zeit, nach fünf Jahren die Frage zu stellen: „Wo sind wir heute in 2019?“ Es herrscht ein Konflikt nicht nur zwischen Russland und der Ukraine, sondern indem wie andere Länder miteinander umgehen. Und was wissen Wir, die Deutschen, über diesen Konflikt in der Ostukraine, der ziemlich schnell aus den Medien verschwunden ist. Was wissen wir über die Ukraine, wo eine Million Binnenflüchtlinge und viele getöteten Menschen gibt, ohne Aussicht auf ein baldiges Ende.

Welche Rückmeldungen haben Sie zu diesen Veranstaltungen bekommen?

Stuttgart ist immer noch sehr westlich orientiert. Viele unsere Besucher wussten nichts über den Holodomor in der Ukraine. Für viele älteren Menschen war dieser Abend sehr berührend (*Komm. Es geht um die zweite Veranstaltung in der Reihe, „Roter Hunger“ mit Anne Applebaum als Gast*). Und die Pulitzer-Trägerin hierher zu bringen war auch eine große Sache. Aber vor allem über die erste Veranstaltung mit Tanja Maljartschuk und Zanna Sloniowska habe ich die meisten Rückmeldungen bekommen. Die Menschen kannten die beiden Autorinnen nicht und entdeckten sie mit großem Interesse. Aber auch Zhadan... na ja...Sie wissen, man liebt ihn einfach (*lacht*).

Ist der ukrainische Autor für deutsches Publikum interessant bzw. interessanter geworden?

Auf jeden Fall! In dieser Hinsicht hat sich vieles verändert. Man darf hier Frau Katharina Raabe, Lektorin im Suhrkamp Verlag, nicht vergessen, die solche Autoren wie Juri Andruchowytch und Serhij Zhadan entdeckt und dem deutschen Publikum präsentiert hat. Auch den Literaturübersetzer muss man hier danken, die endlich als Künstler anerkannt wurden, was vor kurzem nicht der Fall war.

Wie können Sie den modernen literarischen Prozess in der Ukraine beschreiben?

Es gibt bestimmte Themen, die in ukrainischer Literatur immer noch tabuisiert sind, u.a. Rassismus oder Homophobie. Und es ist interessant zu beobachten, wie vor allem die jungen Autoren diese Tabuthemen ins Licht bringen und damit umgehen. Ein gutes Beispiel dafür ist Yevgenia Belorusets.

Das Thema unserer Herbstausgabe ist die Zukunft. Die Rezeptionsgewohnheiten verändern sich. Die Menschen schauen Serien bei Netflix, lesen elektronische Bücher. Wie spiegelt sich der Medienwandel am Literaturhaus wider?

Die Buchhandlungen stehen unter großem Druck. Obwohl die Verkaufszahlen nach unten gehen, geht die Anzahl der Veranstaltungsbesuchern interessanterweise nach oben. Das hat wahrscheinlich damit zu tun, dass die Menschen Interesse an die Begegnung und gewisse Exklusivität haben - im Sinne, das findet heute statt und das ist nicht wiederholbar. Und das ist, meiner Meinung nach, die Antwort darauf, dass wir letztendlich die sozialen Wesen sind und diesen Urbedürfnis haben, mit Menschen zusammen zu sein, egal wie digitalisiert unseren Alltag ist ■

Авторка: Ксенія Фукс

„Щось зламалося в мові, тріснуло, мов крига на березневому водосховищі, й ось-ось мало розпастися на безліч важких колючих уламків“, пише Сергій Жадан у своєму романі „Інтернат“. Саме цю цитату обрав Stuttgarter Literaturhaus (штутгартський будинок літератури) для заголовка серії подій, присвячених Україні та Росії. Прять важливих дискусій зі східноєвропейськими авторами, серед яких були Тania Малярчук та Сергій Жадан, відбулися нещодавно в Штутгарті. Ми зустрілися з пані Стефані Штегманн, директоркою Literaturhaus, щоб обговорити українську літературу в контексті німецького простору.

Пані Штегманн, що Вас пов’язує з Україною та як так склалося, що Ви два роки працювали лектором DAAD в Чернівецькому університеті?

Коли я ще навчалася в місті Ольденбург, у мене була близька подруга з Кавказу. Мені дуже хотілося її відвідати, але, на жаль, у мене на той час не було достатньо грошей на літак до Грузії, і мій палець просто зупинився на півдорозі на атласі, — і це був Крим. Я просто сіла з рюкзаком у потяг до Одеси і вирішила замість Грузії подивитися Україну. І ця подорож до Одеси та Криму мене настільки вразила, що я вирішила після закінчення навчання поїхати не до Парижа, Нью-Йорка чи Лондона, а до Східної Європи. Тому після закінчення докторантури, побачивши оголошення на сайті DAAD про вакансії в Україні, я, не довго думаючи, надіслала своє резюме.

Які висновки Ви зробили після своєї праці у Чернівцях?

Я зрозуміла, що ми надто мало знаємо про Східну Європу, принаймні моє покоління. Я також отримала колосальний літературний досвід. Разом з університетом ми намагалися познайомити жителів міста з його історією. В той час багато людей на вулицях не знали ані про Пауля Целана, ані про німецько-єврейську історію міста, яку було просто викреслено. Тоді це тільки почало все відроджуватися.

Як народилася ідея про серію заходів „Щось зламалося в мові...“: Україна та Росія. Література, політика, перспективи. Погодьтеся, це досить провокаційно та ризиковано організувати літературні дискусії з двома такими полюсами як Україна та Росія.

Це сталося тому, що ми вже робили схожу програму п’ять років тому, і це було продовженням, так би мовити. Тоді наша програма називалася “Повстанці”, і в центрі уваги була лише Україна: література, політика, соціальні зміни, процеси громадянського суспільства. Ми провели ці заходи у 2014-15 роках, запросили багатьох авторів та інтелектуалів. Ми хотіли з’ясувати, наскільки автори та письменники були сейсмографами соціальних змін, наскільки вони відчували зміни та чи вкладали вони у слова все, що відчували.

А потім був анексований Росією Крим, і на сході України почалася кривава війна. І ось прийшов час поставити запитання: «Де ми сьогодні?» У конфлікті.

Штефагі Штегманн, Клаудія Датте,
Таня Малярчук, Жанна Слоновська

Стефані Штегманн:
„Письменники — це
сейсмографи
соціальних змін“.

Не тільки між Росією та Україною, але й у конфлікті, який також чітко уособлює взаємодії інших країн між собою. І що ми, німці, знаємо про цей конфлікт на сході України, який досить швидко зник із ЗМІ. Що ми знаємо про Україну, де є мільйон переселенців та багато вбитих людей?

Я також мушу сказати, що в Штутгарті бракує достатнього висвітлення Східної Європи. І це також було для нас сигналом сказати: „Так, ми знову торкнемося цієї теми“.

Які відгуки Ви отримали щодо цієї низки подій?

Штутгарт все ще дуже західно-орієнтований. Багато наших відвідувачів навіть не знали про Голодомор в Україні. Для багатьох людей похилого віку цей вечір був дуже зворушливим (прим. ред.: мова йде про дружну подію в серії — „Червоний Голос“ з Анною Ентльбаум). І привезти сюди Пулітцерівську лауреатку теж було великою справою.

Але найбільше відгуків ми отримали після першого вечора з Танею Малярчук та Жанною Слоновською. Люди не знали цих письменниць і з великим інтересом відкрили ці нові імена... Також Жадан ... ну ... Ви знаєте, його просто всі люблять (сміється).

Чи став український автор цікавішим для німецької аудиторії?

Абсолютно! В цьому плані багато що змінилося. Тут треба згадати пані Катерину Раабе з видавництва Suhrkamp, яка відкрила та представила німецькій публіці таких авторів, як Юрій Андрухович та Сергій Жадан. Треба також подякувати літературним перекладачам, яких нарешті також визнали митцями.

Сергій Жадан

Як Ви можете описати сучасний літературний процес в Україні?

Є певні теми, які досі залишаються табу в українській літературі. Наприклад, теми расизму або гомофобії. І цікаво спостерігати, як, перш за все, молоді автори виводять ці табуовані сюжети на світ. Хорошим прикладом цього є Євгенія Білорусець.

Тема нашого осіннього видання — майбутнє. Сучасні медіа змінюють наші звички та повсякдення. Люди дивляться серіали на Netflix, читають електронні книги. Як зміни в ЗМІ відображаються на Literaturhaus?

Книгарні дійсно сьогодні переживають не найкращі часи. Але попри той факт, що продажі книжок знижуються, кількість відвідувачів наших подій, натомість, збільшується. Я думаю, це пов’язано з тим, що люди зацікавлені у певній ексклюзивності, у заходах, які відбуваються саме тут і зараз, і більше не повторяться. І це, на мій погляд, ще один доказ тому, що ми, зрештою, соціальні істоти і маємо цю основну потребу бути з людьми, незалежно від того, наскільки оцифрованим є наше сучасне життя.

А як щодо самої книги?

Книга нікуди не зникне — в цьому питанні я залишаюся оптимісткою. Люди читають і продовжуватимуть читати. У багатьох просто в сумці лежить електронний рідер замість паперової книги. Але красиво оформлена друкована книга залишиться теж. Я просто не вірю, що люди припинять її читати ■

Яхим Топол

Von Gustave Doré bis zur Tattoo-Kunst

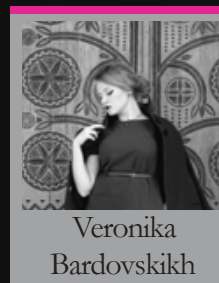

In ihrer Kindheit verbrachte Marina Volkova (Varg) die Stunden damit, die Werke der westlichen Künstler Gustave Doré und Albrecht Dürer zu betrachten und zu verschlingen. Sie zeichnete viel und dachte nicht, dass sie einmal als Tattoo-Meisterin Deutschland erobern würde.

Marina begann Kunst an der Kunsthochschule zu studieren. Die Lehrer sahen eine erfolgreiche Zukunft der Schülerin in ihren grafischen Arbeiten. Dann hat das Mädchen den Beruf des Architekten ergriffen. Jedoch arbeitete sie nicht sehr lange in dieser Branche. Dank den Tattoos, die sie im „Black Label Tattoo Studio“ stechen ließ, gab es in ihrem Leben eine Wendung. Als sie sich entschloss, den Entwurf selbst zu korrigieren, bestand die Tattoo-Künstlerin, die das Tattoo stach, darauf, dass sie ein Album mit den Zeichnungen von Marina für die Sitzung nahm. So blieb sie genau in diesem Studio, um dort zu arbeiten und ihre Fähigkeiten zu verbessern.

Від Gustave Doré до тату-мистецтва: Історія про те, як бути сучасним художником

Змалку Марина Волкова (Varg) могла безперервно вивчати роботи граверів Гюстава Доре та Альбрехта Дюрера, багато малювала та не думала, що колись буде підкорювати своїми татуюваннями Німеччину.

„Усе почалося з художньої школи, де було багато прикладного мистецтва, яке я ненавиділа, проте моє майбутнє викладачі побачили саме у графіці. Скільки себе пам'ятаю — завжди малюю. За професією я архітектор, але довго працювати у цій сфері мені не довелося завдяки моєму власному татові“, посміхається Марина.

Своє перше татуювання художниця зробила в Black label tattoo studio. Коли вирішила коригувати зображення, майстер, який виконував роботу, наполягав, аби на сеанс вона взяла альбом зі своїми малюнками. Так і залишилася працювати та відчувати свою майстерність саме у цій студії.

„Серед моїх клієнтів більшість бажає мати власний унікальний ескіз. Його створюю, опираючись на анатомію тіла, його особливості. Малюнок повинен виглядати максимально органічно. Серед людей є і такі, які погоджуються на freehand, де скетч створюється безпосередньо на шкірі людини, перед її очима. Найскладніше — утримати у голові готовий варіант зображення. Клієнт бачить результат тільки наприкінці роботи. Це показник довіри до мене. Я дуже вдячна своїм клієнтам за це“, зазначає Марина.

За довгі роки самовдосконалення художниця виробила свій унікальний стиль, який називає змішана графіка.

„Мої роботи — спроба показати наскільки унікальна кожна людина. Я ніколи не копіюю,

намагаюся створити ексклюзивну роботу з огляду на інтереси замовника. Найчастіше до створення самого ескізу підключаю і майбутнього власника. Я шаленію від процесу, коли відчуваю, що ми разом працюємо над татуюванням, на одній хвилі. Так, тут більше „тортур“ для майстра, але і для замовника таке татуювання бажаніше. У процесі створення людина закохується у роботу ще більше“, розповідає тату-майстриня.

Переважну кількість сеансів Марина проводить в Україні, проте останні два роки вона частий гість Берліна. Найбільше хвилювання викликала думка „як німці будуть ставитися до freehand“?

„Люди часто критично ставляться до таких робіт. Бояться. Не знають, що отримають у фіналі. Проте німці зустріли тепло. Вони спокійно сприймають малюнки на тілі, креативність інших людей“, розповідає Марина.

Варто зауважити, тату-сеанси у Німеччині мають свою особливість. Люди записуються до майстра тільки через адміністратора студії, з яким і обговорюють усі деталі роботи. У кого буде проходити сеанс — для клієнта загадка.

„На сеанс у Берліні до мене завітав хлопець. На татуювання його записувала його матір. Відповідно, про всі нюанси роботи вона домовилася з адміністратором студії. На той час, коли хлопець прийшов на сеанс, адміністратора не було поруч. Я чекала кілька хвилин, за які

відчувала себе зовсім ніяково. Моя німецька „на трійку“, але на щастя він говорив англійською. З'ясувалося, що юнак готовий до експериментів. Спираючись на моє портфоліо, погодився на татуювання з демонічним мотивом у freehand. Про свій попередній ескіз хлопець і не згадував. Терпів мовчки й із захопленням. Результатом усі були задоволені. До речі, його матір теж“, із посмішкою згадує Марина.

Нині на своєму рахунку майстриня має перемоги, призові місця на таких відомих українських тату-фестивалях як Dnepropetrovsk Tattoo Mania Festival 2016, International Tattoo Convention Lviv 2016 та Tattoo Collection 2017 Kyiv. У майбутньому Марина планує завоювати публіку на європейських фестивалях.

Більше робіт тату-майстрині можна знайти на її сторінках у соціальних мережах ■

Instagram: [marinavarg_tattoo](#)

Facebook: [/morenavarg](#)

Für viele der Kunden erschafft Marina einzigartige Tätowierungen, die auf der anatomischen Struktur des Körpers und seinen Merkmalen basieren. Unter den Menschen gibt es einige, die einem «freehand» Tattoo zustimmen, bei dem die Skizze unmittelbar auf der Haut des Menschen entsteht. Bei solchen Arbeiten ist es schwierig, die fertige Darstellung des Bildes im Kopf zu haben. Der Kunde sieht das Ergebnis erst am Ende der Arbeit. Über die vielen Jahre hat die Künstlerin sich immer weiter verbessert und ihren eigenen Stil entwickelt, den sie als «gemischte Graphik» bezeichnet.

Meistens bezieht die Tattoo-Meisterin auch den zukünftigen Besitzer beim Entwurf der Skizze mit ein. Die Tätowierungen werden dann persönlicher.

Marina führt eine überwältigende Anzahl von Sitzungen in der Ukraine durch, war aber in den letzten zwei Jahren häufig zu Besuch in Berlin. Tausende aufgeregter Gedanken schwirren im Kopf herum: Was halten die Deutschen von «freehand»? Die Sorge der Künstlerin war unbegründet, die Deutschen begrüßten die Arbeiten von Marina herzlich.

Es ist erwähnenswert, dass Tätowierungssitzungen in Deutschland ihre eigene Besonderheit haben. Die Leute melden sich nicht direkt beim Künstler an, sondern nur beim Verwalter des Studios, mit dem sie alle Details der Arbeit besprechen. Wer dann am Ende tätowiert, bleibt für den Kunden ein Rätsel.

Mit einem Lächeln im Gesicht erinnert sich Marina an einen Fall, der ihr bei einer Tätowierungssitzung in Berlin passiert ist. Zu ihr kam ein junger Mann. Zur Tätowierung meldete ihn seine Mutter an. Sie hat alle Details der Arbeit mit dem Verwalter des Studios abgesprochen. Als der junge Mann dann zur Sitzung kam, war der Verwalter noch nicht da und die Künstlerin hat die Situation in die Hand genommen. Es stellte sich heraus, dass der junge Mann zu einer mutigen Entscheidung bereit ist: Basierend auf Marinas Portfolio stimmte er einer Tätowierung mit einem dämonischen Motiv mit der „freehand“-Technik zu. An die vorläufige Skizze erinnerte sich der Mann nicht. Er schwieg, hatte Geduld und war voller Vorfreude. Alle waren mit dem Ergebnis zufrieden. Seine Mutter übrigens auch.

Die Tattoo-Meisterin hat bei berühmten ukrainischen Tattoo-Festivals bereits viele Siege errungen und Preise gewonnen: „Dnepropetrovsk Tattoo Mania Festival 2016“, „International Tattoo Convention Lviv 2016“, „Tattoo Collection 2017 Kyiv“. Marina plant, in der Zukunft auch das Publikum bei europäischen Festivals zu erobern.

Weitere Werke der TätowiererIn kann man auf ihren Kanälen in den sozialen Netzwerken finden ■

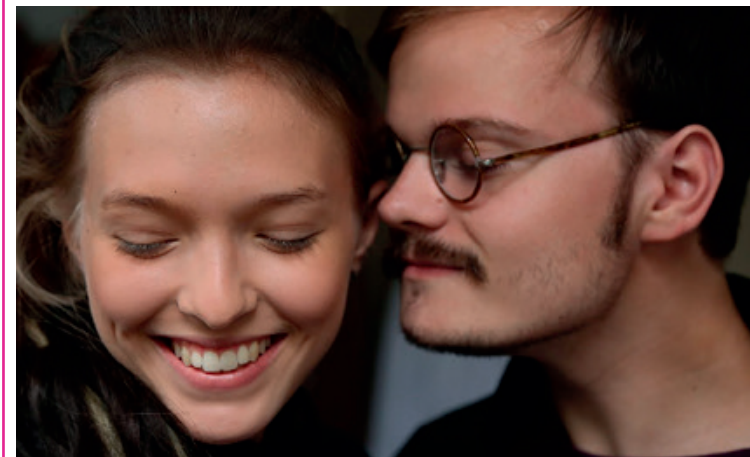

Instagram: [marinavarg_tattoo](#)
Facebook: [/morenavarg](#)

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Alla Conrad

UKRAINISCHE FILMTAGE IN MÜNCHEN

10-13. OKTOBER 2019

„Hutsulka Ksenya“ by Alena Demyanenko, Ukraine, 2019

RIO FILMPALAST

Rosenheimer Str. 46, 81669 München
Tickets erhältlich ab 15. August an der Kasse

Veranstalterinnen: Manana Palagaschwili in Partnerschaft
mit Regisseurin Daria Onyshchenko
Mehr Informationen unter: [#ukrfilmtage](#)
[www.fb.com/UKRinMunich](#)
sowie telefonisch:
+4916092866252 +4917653273849

Landeshauptstadt
München
Kulturreferat

Am 10. Oktober 2019 werden die Ukrainischen Wochen in Bayern und Ukrainischen Filmtage mit dem Konzert des legendären ukrainischen Freak-Kabarets – „Dakh Daughters“ eröffnet. Die Bandmitglieder spielen im Eröffnungsfilm „Huzulka Kseniya“ der Ukrainischen Filmtage 2019 mit.

Das neue ukrainische Kino ist direkt, rebellisch und zugleich ausdrucksstark wie nie zuvor. Es erobert die Filmszene weltweit und wurde dieses Jahr mehrfach ausgezeichnet in Cannes, auf der Berlinale und anderen bedeutenden Film Festivals. Mitten in politischen Turbulenzen erlebt das ukrainische Kino eine regelrechte kulturelle Revolution.

Sechs Filme werden auf den Ukrainischen Filmtagen präsentiert.

„Evge – Homeward“ von Nariman Aliiev

„Hutsulka Ksenya“ Freitag, 11.10.19 um 18:00
von Alena Demyanenko. Ukraine 2019

„Foxter & Max“ Samstag, 12.10.19 um 16:00
von Anatoliy Mateshko. Ukraine 2019

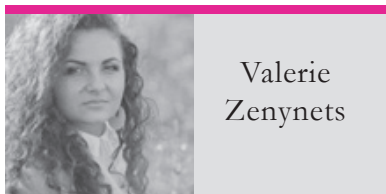
„Evge – Homeward“ Samstag, 12.10.19 um 18:00
von Nariman Aliiev. Ukraine 2019

„Infernal Khorugv, or Cossack Christmas“ Sonntag, 13.10.19
um 11:30 von Misha Kostrov. Ukraine 2019

„The Wild Fields“ Sonntag, 13.10.19 um 20:30
von Yaroslav Lodygin. Ukraine 2018

Софія МЕРЕНИЧ: «Технічний прогрес в області ІТ відкрив перед нами найширші можливості».

Valerie
Zenynets

Агов, smart future!

Колись ми були просто менеджерами, вчителями та журналістами. Зараз такі професії як архітектори смарт-мереж, тестувальники смарт-систем і веб-програмісти набирають шалених обертів і користуються великим попитом. Колесо науково-технічного прогресу активно крутиться, впроваджуючи в життя нові відкриття. Чого тільки варті потужні ідеї Хартона, які знайшли своє призначення в людиноподібному роботі Софії.

До речі, героїня нашого інтерв'ю також Софія. Вона – суцільний протон. Займається улюбленою справою, багато читає, подорожує і при цьому постійно вдосконалює власні «skills». Те, про що пише Софія – зовсім інший світ; в повсякденному житті ми навряд чи з таким зіптовхуємось. У колі друзів дівчина зазвичай розповідає про дива штучного інтелекту, принцип роботи блокчейну чи інтернету речей.

Освіта

В дитинстві я мріяла стати астрономом. Зрештою вступила на німецький переклад. Німецька на той момент мені давалася найлегше, я була призером олімпіад всіх рівнів і хоч зараз не працюю за спеціальністю, впевнена: тоді зробила правильний вибір.

Робота

Я не можу назвати свою професію одним словом, щоб не виникало непорозумінь. Коли кажу, що копірайтер, люди уявляють зануду, яка весь час сидить перед монітором та описує товари на місцевих сайтах. Коли кажу що займаюсь контент-маркетингом, то просто здивовано піднімають брову. (Сміється.)

Я працюю в ІТ компанії, офіс якої знаходиться у Дніпрі. Першочерговим завданням є вести блог. Я пишу про сучасні технології, нові винаходи, бізнес-прийоми і т.д. Для того, щоб написати одну таку статтю, потрібно переглянути десятки сторінок, передивитися купу відео і пересерфити не один форум. Успішна стаття – це моя обізнаність в темі, як автора, на всі 100!

Моя мета – написати простими словами про складні концепти. Оскільки наш читач – іноземець, то весь контент, який я створюю – англомовний. Спочатку було важко, зважаючи на те, що я більше дружу із німецькою. Але робота в цій галузі, змушує постійно виходити з зони комфорту і вчитись новому.

Розумне майбутнє

Компанія, в якій я працюю, займається також розробкою програмного забезпечення для IoT (Internet of Things). На мою думку, інтернет речей – це найголовніший напрям розвитку сучасних технологій. В Україні це поки ще так не розвинено, але я впевнена, що

за кілька років у нас будуть не тільки розумні годинники чи фітнес трекери, а й інші новітні гаджети, які полегшують повсякденне життя.

Вже зараз IoT рятує життя. Обладнання в лікарнях підключене до мережі. Маленькі пристрої можуть постійно моніторити стан здоров'я хворого (тиск, серцебиття, склад крові), при потребі викликати лікаря, або навіть самостійно вводити препарат для полегшення стану (наприклад, інсулін в потрібній дозі).

Також, IoT дуже допомагає в домашньому господарстві. Ви можете повністю довірити девайсам опалення, освітлення та водопостачання вашого дому. Якщо датчик помічає, що вдома нікого немає, він автоматично зменшує температуру в кімнаті, щоб не витратити зайвого. Також він знає, що по вівторках ви повертаєтесь додому о 19.30, і вже о 19.00 починає нагрівати кімнати до вашого приходу, а по п'ятницях ви зустрічаєтесь з друзями і повертаєтесь пізніше, тому опалення потрібно вмикати після 22.00. Це не просто економить вам гроші, а й береже природу, запобігаючи зайвим витратам ресурсів.

Розвиток технологій в Україні

В Україні ми поки дуже далекі від того, що вже існує в інших країнах. Технології розумних будинків масово прийдуть до нас років через 5,

IoT (Internet of Medical Things) – це, на жаль, ще більш – перспектива. Але є кілька українських компаній, які явно випереджають час. Це і Grammarly – сервіс на базі машинного навчання, який допомагає писати англійською мовою без граматичних та (що просто неймовірно) стилістичних помилок, і Petcube – які розробили мегапопулярний у світі IoT девайс для взаємодії з домашніми улюбленцями. Таких прикладів багато.

Розвиток технологій в світовому масштабі

Якщо говорити в світовому масштабі, то безумовно, штучний інтелект буде розвиватися. Багато

хто бачить в ньому загрозу людству, але поки що AI (artificial intelligence) знаходиться в такому зародковому стані, що говорити про повстання машин ще дуже рано.

Велике значення матиме Big Data. Facebook та Google постійно сварять за збір даних. Але якщо говорити відверто, то і Google, і Facebook не вимагають грошей за користування, водночас надаючи неабиякі послуги для користувача. Тож на мою думку, ми не можемо насолоджуватися всіма благами сучасних технологій і не платити за це своєю приватністю ■

SOFIA MERENYTSCH: „DER TECHNOLOGISCHE FORTSCHRITT IN DER IT HAT UNS DIE GRÖSSTEN CHANCEN ERÖFFNET.“

Unser Interviewheldin Sofia liebt Ihren Job, liest viel, reist und verbessert gleichzeitig ständig ihre eigenen «Fähigkeiten». Sofia beschreibt eine völlig andere Welt und berichtet über die Wunder der künstlichen Intelligenz, das Prinzip der Blockchain oder das Internet der Dinge (IoT).

Das Unternehmen, an dem Sofia arbeitet, entwickelt Software für das Internet der Dinge. Zu ihren Aufgaben gehört es auch, den dazugehörigen Blog zu führen. Für sie bedeutet das, zig verschiedene Seiten durchzulesen, eine Reihe von Videos anzuschauen sowie Fachforen durchzustöbern, bis der Artikel steht - lediglich ist sie eine Fachautorin! Sie versucht den Leser in verständlichen Worten über die komplexen Sachverhalte zu informieren.

SMART ZUKUNFT

Das Internet der Dinge sei die Hauptrichtung der Entwicklung moderner Technologien, so Sofia Merenytsch. Bereits jetzt kann Leben mit Hilfe von IoT gerettet werden. Wenn Krankenhausgeräte ans Netzwerk angeschlossen sind, können Geräte den Gesundheitszustand des Patienten (Druck, Herzklopfen, Blutzusammensetzung) selbstständig überwachen, bei Bedarf einen Arzt aufsuchen oder das Medikament (z. B. Insulin in

der richtigen Dosis) sogar selbst verabreichen, um den Zustand zu verbessern.

Auch im Haushalt kann IoT behilflich sein. Man kann sich voll und ganz auf die Heizung, Beleuchtung und Wasserversorgung von Gebäuden verlassen. Wenn der Sensor erkennt, dass niemand zu Hause ist, senkt er automatisch die Raumtemperatur, um keine unnötige Nutzung zu verursachen. Der Sensor weiß auch, dass Sie dienstags um 19:30 Uhr nach Hause kommen, und beginnt, die Zimmer erst vor Ihrer Ankunft um 19:00 Uhr aufzuwärmen. Wenn Sie sich freitags mit Ihren Freunden treffen und später zurückkehren, wird die Heizung nun erst nach 22:00 Uhr einschaltet. Das schont nicht nur den Geldbeutel, sondern auch die Natur und vermeidet unnötige Ressourcen.

SMART ZUKUNFT IN DER UKRAINE

In der Ukraine sind die Smart-Home-Technologien noch nicht so weit fortgeschritten, wie diese in anderen Ländern bereits gibt. Diese Technologien könnten in ca. fünf Jahren in die Ukraine kommen, und auf IoMT (Internet of Medical Things) müsste man leider noch länger warten. Aber bereits jetzt gibt es mehrere ukrainische Unternehmen, die voraus sind. Dies ist Grammarly, ein automatisierter Service, der die potenzielle Grammatik-, Rechtschreib- und (was einfach unglaublich ist) Stilfehler beim Schreiben automatisch erkennt. Oder auch Petcube, ein Startup mit vernetzter

Technologie, das Hardware- und Softwareprodukte für Haustiere entwirft und entwickelt. Es gibt viele solche Beispiele.

SMART ZUKUNFT GLOBAL

Global gesehen, entwickelt sich künstliche Intelligenz (KI) mit Sicherheit weiter. Viele sehen in dieser Entwicklung Bedrohung für die Menschheit. Allerdings befinden sich die KI-Systeme bislang in einem rudimentären Zustand, so dass es noch zu früh ist, über den Aufstand der Roboter zu sprechen.

Big Data wird von großer Bedeutung sein. Facebook und Google streiten um die Wette um die Datenerhebung. Um ehrlich zu sein, erheben sowohl Google als auch Facebook kein Geld für die Nutzung und bieten gleichzeitig einen hervorragenden Kundenservice an. Meiner Meinung nach, können wir nicht alle Vorteile der modernen Technologie nutzen und dafür nicht mit unserer Privatsphäre bezahlen ■

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Alla Conrad

Міграція заради розвитку

Centrum für internationale
Migration und Entwicklung
eine Arbeitsgemeinschaft
aus giz und

Text: Daniil Popkov

Якщо Ви отримали вищу освіту або захистили докторську роботу у Німеччині і міркуєте про повернення до України та побудову кар'єри за фахом, пропонуємо до Вашої уваги програму «Міграція заради розвитку», яка діє в Україні з 2008 року за підтримки Центрального управління з відрядження фахівців за кордон Федерального агентства праці Німеччини (BMZ) і Німецького товариства з міжнародної співпраці (GIZ). Програма передбачає сприяння фахівцям у пошуку роботи серед роботодавців-партнерів в Україні, укладенню трудового договору, а також доплату до заробітної плати за місцем роботи.

Для того, аби скористатись програмою, кандидатам необхідно: мати закінчену вищу освіту у Німеччині (бакалавр, магістр або захищена докторська дисертація), українське або німецьке

громадянство (за умови народження в Україні), а також займатись діяльністю, що має на меті соціально-політичний розвиток.

Також BMZ і GIZ пропонують програми підтримки для:

- українців, які бажають короткостроково (від трьох тижнів до шести місяців) застосувати свій досвід роботи чи навчання у Німеччині з метою суспільно-політичного розвитку України,
- громадських організацій української діаспори, які бажають долучитись до реалізації урядових стратегій розвитку в Україні.

Більше про програми Ви можете дізнатись на сайті Центру міжнародної міграції та розвитку на веб-сайті www.cimonline.de ■

Das Programm Migration für Entwicklung

Im Auftrag des Bundesministeriums für wirtschaftliche Zusammenarbeit und Entwicklung (BMZ) und Deutsche Gesellschaft für Zusammenarbeit (GIZ) gibt es seit 2008 in der Ukraine das Programm „Migration für Entwicklung“ (PME). Es verfolgt das Ziel, die aus der Ukraine stammenden Fachkräfte mit einem deutschen Hochschulabschluss oder einem Dokortitel bei dem Karriereaufbau in der Ukraine zu unterstützen. Das Programm umfasst Unterstützung bei der Jobsuche bei den Partnerarbeitgebern in der Ukraine, Zuschüsse zum Gehalt und Beratung beim Vertragsabschluss.

Um sich für das PME bewerben zu können, müssen folgende Bedingungen erfüllt sein: abgeschlossenes Studium in Deutschland (Bachelor, Master oder

Ph.D.), ukrainische oder deutsche Staatsangehörigkeit (gilt nur für gebürtige Ukrainer) und Tätigkeit, die eine sozial-politische Entwicklung anstrebt.

Außerdem bieten das BMZ und die GIZ weitere Unterstützungsprogramme für:

- Ukrainer, die ihre Erfahrungen in Deutschland in der Ukraine während eines kürzeren Zeitraums einsetzen wollen,
- ukrainische Diaspora-Organisationen, die ihren Beitrag für die Umsetzung der staatlichen Entwicklungsstrategien leisten wollen.

Weitere Informationen zum Programm finden Sie auf der Webseite des Zentrums für internationale Migration und Entwicklung (CIM): www.cimonline.de ■

Künstliche Intelligenz: Schritte ins Unbekannte

Jedes Jahr rücken alle Arten von intelligenten Innovationen („smart innovations“) immer näher an den Alltag heran. Es scheint ein Schritt vorwärts zu sein, gleichzeitig aber auch ein Schritt ins Unbekannte. Was kann man von einer automatisierten, brandneuen und unbekannten Zukunft erwarten? Dies sind zum Teil positive Veränderungen, die dem Gesundheitswesen und dem Verkehrssystem zugute kommen, aber gleichzeitig können diese eine ernsthafte Bedrohung darstellen, wenn Terroristen oder kriminelle Gruppen diese Veränderungen ausnutzen.

Zunächst sollten wir den Begriff „künstliche Intelligenz“ klären. Dies ist ein Abschnitt der Computerlinguistik und -informatik, der die bekannten Verhaltensmuster des Menschen formalisiert und algorithmisch abbildet. Das Konzept der künstlichen Intelligenz (KI) wurde 1956 von John McCarthy, Professor am Dartmouth College, eingeführt. Die KI ist eine sehr junge Branche, wie man sieht, gehört allerdings schon heute zu einer der vielversprechendsten Branche mit einer sehr schnellen Wachstumsrate. Jeden Tag setzen wir uns mit der Arbeit der künstlichen Intelligenz auseinander, ohne dieser viel Aufmerksamkeit zu schenken. Bspw. bei der Nutzung der Drohnen, des Online-Kundensupports oder bei der Anzeige ausgewählter Produktempfehlungen, die für Ihre Bedürfnisse und Interessen zugeschnitten sind, kommen die künstliche Intelligenz zum Einsatz.

Zu den großen globalen Entwicklungen gehört die Ent-

wicklung des Roboters von der Fa. iFlytek Co Ltd. in China. Der Roboter, der zuvor den obligatorischen chinesischen Ärztetest bestand, kann selbständig Patienteninformationen sammeln, analysieren und sogar eine vorläufige Diagnose stellen. Die Wissenschaftler der University of Dartmouth und Maryland brachten einem KI-System dahingegen bei, Lügen durch Video zu erkennen. Die Experimente wurden durchgeführt, indem Gerichtsverhandlungen auf Video aufgezeichnet wurden, und der Koeffizient für die korrekte Definition der Lüge betrug 92%.

Inzwischen hat die Polizeiabteilung der größten Stadt der VAE, Dubai, ein Experiment mit dem ersten Robocop gestartet. Das neue Mitglied des Patrouillenteams erinnert in Aussehen und Form völlig an einen erwachsenen Mann, dessen Uniform die Polizeiuniform wiederholt. In Bezug auf Funktionen kann der Robocop Täter erkennen, an öffentlichen Orten für Sicherheit sorgen, menschliche Gesichter erkennen und vergleichen und die Ergebnisse direkt an die Polizeizentrale senden. Der Robocop verfügt über einen Touchscreen auf der Brust, über den Straftaten oder Delikte gemeldet werden können. Das neue Polizeimitglied bewegt sich mit Hilfe von Fußrädern, benötigt also kein Auto wie ein normaler Polizist. Solch ein großartiger Angestellter bringt die Polizei auf ein neues Niveau und

verschafft der menschlichen Arbeit einen starken Wettbewerb. Es wird kein Gehalt benötigt, der Robocop wird auch nicht müde oder krank, so dass dieser 24 Stunden an 7 Tagen in der Woche einsatzfähig ist. Wenn der Robocop seine Aufgaben gut erledigt, soll bis 2030 ein Viertel der Streifenpolizisten in der Stadt durch Robocope ersetzt werden.

Der Robocop stellt eine sehr offensichtliche Gelegenheit dar und bieten eine Möglichkeit an zu überlegen, was wir entwickeln und ob solche Erfindungen der Menschheit zugute kommen. Es ist ein großer Schritt nach vorne, aber es ist nur eine Maschine mit programmierten Emotionen, Aktionen und Funktionen. Wollen wir uns in Zukunft mit solchen Maschinen umgeben und öfter mit künstlicher Intelligenz als mit einem menschlichen Wesen umgeben sein?

Die technische Zukunft, die uns erwartet, ist eher zweideutig: Physisch gesehen erleichtert die Technik das Leben, aber programmierte Emotionen und mangelnder Live-Kontakt können die Gesellschaft selbst zu einer Art Roboter entwickeln. Daher sollten wir dies immer vor Augen halten. Wie schön ein Roboter sein mag, ist dieser nur eine technische Nachahmung und Hilfe, ohne Seele und wahre Gefühle ■

Штучний інтелект: кроки в невідомість

З кожним роком різного роду смарт інновації все ближче і ближче пробираються в повсякденне життя. Здавалось би, кроки вперед, але водночас і кроки в невідомість. Що ж чекати від механізованого, абсолютно нового та невідомого майбутнього? Частково — це позитивні зміни, оскільки вони приносять користь в охороні здоров'я, транспортній системі, але рівночасно можуть становити й серйозну загрозу, опинившись у руках терористів чи злочинних угруповань.

Для початку варто дати визначення поняттю „штучний інтелект“. Це розділ комп'ютерної лінгвістики та інформатики, який формалізує завдання, що нагадують звичні для людини справи. Саме поняття штучного інтелекту в 1956 році ввів професор Дартмутського коледжу Джон Маккарті. Як бачимо не так давно „ШІ“ лише увійшов в наш світ, а сьогодні це найперспективніша галузь із дуже стрімкими темпами розвитку. Кожного дня стикаємось із роботою штучного інтелекту, не надаючи цьому особливої уваги. До прикладу, безпілотні авто, онлайн підтримка клієнтів на сайтах, рекомендації товарів, які можуть зацікавити конкретно вас.

Щодо масштабних світових новинок в цій сфері, то в Китаї робот компанії iFlytek Co Ltd, попередньо пройшовши обов'язковий тест китайських ліка-

авторка: Іванка Стефанюк
перекладачка: Алла Конрад

рів, може збирати та аналізувати інформацію про пацієнтів і визначати попередній діагноз. А вчені з університету Дартмуту та Меріленду навчили „ШІ“ розпізнавати брехню за допомогою відео. Експерименти проводили, знімаючи на відео судові слухання, та коефіцієнт правильних визначень брехні склав — 92%.

Тим часом поліцейний департамент найбільшого міста ОАЕ — Дубаю — розпочав експеримент із залученням першого робокопа. Новий член патрульної команди за зовнішніми розмірами та формою повністю нагадує дорослого чоловіка, обладунки якого повторюють поліцейну форму. Щодо функцій, він може визначати правопорушників та забезпечувати безпеку в громадських місцях, розпізнавати й порівнювати людські обличчя та транслювати результати одразу до штабу. Робокоп має на грудях тачскрин, за допомогою якого люди можуть повідомляти про злочини чи правопорушення. Пересувається новий член поліції за допомогою ніг-коліс, тобто не потребує автівки як звичайний полісмен. Такий розкішний співробітник виводить поліцію на новий досить високий рівень та складає неабияку конкуренцію людській праці на даному місці. Зарплат-

ні машина не потребує, вона не втомлюється та не хворіє, отже працювати може 24 години 7 днів на тиждень. Якщо він добре справлятиметься зі своїми обов'язками, то до 2030 року роботами планують замінити чверть патрульних у місті.

Робокоп — досить наочна можливість задуматись, що ми створюємо та чи підуть такі винаходи на користь людству. Це великий крок вперед, але це всього лише машина із запрограмованими емоціями, вчинками й функціями. Чи хочемо ми в майбутньому оточити себе такого плану роботами й перебувати в компанії зі штучним інтелектом частіше, ніж з людським?

Технічне майбутнє, яке чекає на нас є досить неоднозначним: фізично воно полегшує життя, але запрограмовані емоції й відсутність живого контакту може перетворити саме суспільство на свого роду роботів. Тому не варто забувати, що штучний інтелект, в першу чергу, створений нами. Яким прекрасним не був би робот, це лише імітація, без душі та справжніх почуттів ■

ТАКТИЛЬНИЙ ІНТЕРНЕТ: ПРИВІТ З МАЙБУТНЬОГО

Опанувати нову професію, не виходячи з дому, майстерно вправлятися з м'ячем на волейболі, чи віртуозно грати на піаніно з нуля – далеко не футуристична вигадка, а прийдешня реальність. Все, що для цього потрібно – спецодяг, окуляри і доступ до інтернету. І якщо в Україні активно обговорюють «країну у смартфоні», то в Технічному університеті Дрездена (ТУД) працюють над «здібностями в телефоні».

Тетяна Іванченко

Роботизоване майбутнє за ціною телевізора

Окуляри з двома вмонтованими камерами допомагають створити так звану «змінену» чи «додану» реальність. Наприклад, вам до вподоби стриманий мінімалізм у дизайні, в який аж ніяк не вписується громіздкий телевізор. Отож, ви вдягаєте свої новенькі окуляри і вуаля. Майже магія, от тільки без чарівної палички і з цілком реалістичною голограмою. Спеціально запрограмовані функції дають можливість повісити свій віртуальний монітор на стіну, чи поставити в будь-яке зручне для вас місце. Телевізора ніби й немає, але він є.

За допомогою окулярів та спеціальних рукавиць можна буде не лише голограмне телебачення чи карибську пальму в кімнаті розмістити, а й навчитися чомусь новому. Наприклад, зіграти «Місячну сонату» Бетховена, навіть якщо Ви до цього піаніно в очі не бачили. Окуляри допоможуть розібратися з правильним положенням рук, а рукавиці – з натисканням клавіш. Їх, звісно, лише умовно можна назвати рукавицями. Це радше нагадує спецтехніку, як у фільмах про роботів чи супергероїв, де вдягнув чарівний костюм і вже маєш надздібності.

Такий спецнабір буде в найближчому майбутньому коштувати не більше ніж звичайний телевізор, прогнозує кандидат технічних наук Дрезденського університету Євгеній Цокало.

Наразі він працює в інтернаціональній команді, яка об'єднує фахівців з різних наукових областей у рамках Центру тактильного інтернету CeTI. Інноваційний проект має на меті створити мережу здібностей, доступних через інтернет, а також розвивати та просувати напрацювання в області робототехніки і штучного інтелекту. «Людина-робот-людина», – саме над такою моделлю кооперації працюють у ТУД. Співпраця машин і людей у медицині, промисловості та навчальному процесі – новий виклик не лише для дослідників, а й для суспільства.

Майбутнє за роботами, чи за людьми?!

Вічний батл науковців, який тріщить, зіштовхнувшись з суворим айсбергом реальності і стрімким розвитком технологій. Попри частковий скепсис, пристойну ціну та можливі ризики, робототехніка розвивається стрімкими темпами. Металеві помічники не лише мийуть посуд, борються з пилюкою і наливають у барах, а й допомагають у клініках і на підприємствах. На досягнутому науковці зупинятися не збираються. І, якщо сьогодні працівники маленької пекарні прокидаються ні світ ні зоря, щоб монотонно покласти булочку в піч і так же монотонно дістати її звідти, то років за 5 є шанси побачити біля печі зовсім іншу картину. Пекареві буде не обов'язково стояти біля тіста, хірургові – зашивати рану, а робітникові – різати метал. З усім цим зможуть допомогти роботи під пильним наглядом людини. Медикам, скажімо, навіть у приміщенні не обов'язково буде знаходитися, достатньо дистанційно керувати процесом. А як це зробити швидко, точно і з мінімальними витратами – завдання, над яким працює Євгеній Цокало та Кафедра комунікаційних мереж на чолі з професором Фіцеком.

Робототехніка у квартирі, авто чи на робочому місці – питання грошей і часу. Від машин сучасній людині нікуди не дітися. Робот Софія вже роз'їжджає світом і веде світські бесіди, «da Vinci» допомагає проводити хірургічні операції, а Alexa розкаже новини і складає списки покупок. Вигадані сюжети футуристичних фільмів стають буденною реальністю. І тут головне, щоб кінець був з хеппі-ендом, де машини залишаються машинами, а роль вирішальної інстанції грає людина.

Roboter-Zukunft zum Preis eines Fernsehers

Spezielle Brillen mit zwei eingebauten Kameras helfen, die sogenannte „erweiterte“ Realität (Augmented reality) zu schaffen. Ihnen gefällt zum Beispiel der zurückhaltende Minimalismus im Design, aber ein sperriger Fernseher passt da nicht zu? Setzen Sie Ihre brandneue AR-Brille auf und voilà: Speziell dafür programmierte Funktionen ermöglichen es, den virtuellen Monitor an eine Wand zu hängen. Es gibt keinen Fernseher, aber man hat das Gefühl, er wäre wirklich da.

Mit Hilfe von AR-Brillen und speziellen Handschuhen kann man nicht nur ein Fernseh hologramm oder eine karibische Palme in den Raum stellen, sondern auch etwas Neues lernen. Zum Beispiel kann man Beethovens „Mondscheinsonate“ spielen, auch wenn man noch nie ein Klavier angefasst hat. Eine Brille hilft beim Verstehen der richtigen Lage der Hände und die Handschuhe helfen beim Drücken der Tasten.

Ein solches spezielle Set wird in der nahen Zukunft nicht mehr kosten, als ein gewöhnliches Fernsehgerät, prognostiziert Evgenij Tzokalo, Doktorand der technischen Wissenschaften der Universität Dresden.

Heute arbeitet er in einem internationalen Team, das Experten aus verschiedenen wissenschaftlichen Bereichen im Rahmen des Zentrums des Taktilen Internets CeTI vereinigt. Das innovative Projekt zielt darauf ab, ein Netzwerk von Fähigkeiten, die durch das Internet verfügbar sind, zu schaffen, sowie die Entwicklungen auf dem Gebiet der Robotertechnik und des der künstlichen Intelligenz zu entwickeln und voranzutreiben. „Mensch-Roboter-Mensch“ - das ist genau das Modell der Zusammenarbeit, an der hier gearbeitet wird. Die Zusammenarbeit von Maschinen und

Menschen in Medizin, Industrie und Lehre ist der neue Aufruf nicht nur für die Forscher, sondern auch für die Gesellschaft.

Zukunft mit Robotern oder mit Menschen?

Trotz Skepsis gegenüber hohen Preisen und möglichen Risiken entwickelt sich die Robotertechnik blitzschnell. Die metallischen Helfer waschen nicht nur das Geschirr, kämpfen mit dem Staub und schenken in Bars aus, sondern helfen auch in Krankenhäusern und Unternehmen. In 5 Jahren haben wir die Chance zu sehen, dass der Bäcker nicht unbedingt gebraucht wird, um den Teig zu verarbeiten, nicht unbedingt der Chirurg die Wunde zunähen muss und der Arbeiter nicht das Metall schneiden muss. Die Roboter können dabei unter der Aufsicht eines Menschen helfen.

Für die Ärzte, zum Beispiel, wird es nicht unbedingt nötig sein, sich im Raum aufzuhalten. Der Prozess kann aus der Ferne kontrolliert werden. Und wie man dies schnell, präzise und mit minimalen Aufwand umsetzt, ist eine Aufgabe, an der Evgenij Tzokalo und der Lehrstuhl für Kommunikationsnetze unter der Leitung von Professor Fitzek arbeiten.

Die Robotertechnik in der Wohnung, im Auto, am Arbeitsplatz ist eine Frage von Geld und Zeit. Ohne Roboter kann man sich das Leben schon nicht mehr vorstellen! Der Roboter Sophia bereist die Welt und macht Smalltalk, «Da Vinci» hilft, chirurgische Operationen durchzuführen und Alexa informiert über Nachrichten und erstellt Einkaufslisten. Die erfundenen Inhalte futuristischer Filme werden eine alltägliche Realität. Aber die Grundvoraussetzung für ein Happy End ist, dass die Roboter Maschinen bleiben und die Rolle der entscheidenden Autorität von der Person gespielt wird ■

TAKTILES INTERNET: HALLO AUS DER ZUKUNFT

Einen neuen Beruf zu ergreifen, ohne das Haus zu verlassen oder ohne Vorkenntnisse meisterhaft Klavier zu spielen, ist keine futuristische Erfindung, sondern gegenwärtige Realität. Alles, was dafür notwendig ist, sind Berufskleidung, AR-Brillen und Zugang zum Internet. Und wenn die Ukraine über das „Land im Smartphone“ aktiv diskutiert, arbeitet die Technische Universität Dresden an „Fähigkeiten im Telefon“.

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Anna Gutsaliuk

Urban Consulting Group:

команда, що вирішує проблеми з дорогами

Текст: Ксенія Фуке, за матеріалами UCG

Низький рівень інфраструктури, погані дороги, катастрофічний рівень безпеки дорожнього руху — здається, до цих проблем в Україні ми вже давно звикли. Проте є ті, хто прагне змінювати країну власноруч, а не лише бікатися ☺ та жалітися. Фахівці з **Urban Consulting Group** саме з таких. Молода команда експертів з урбаністики вже три роки поспіль успішно надає послуги з планування інфраструктури, безпеки на дорогах, транспортних досліджень, моделювання трафіку та розробки транспортних стратегій. Компанія була заснована в 2016 році і зараз співпрацює з більш ніж 10-ма містами України.

Поштовхом створення компанії стало повернення її засновника Андрія Комана до рідного Івано-Франківська з німецького Штутгарта (див. Gell[.b]lau #1, #3), де він вчився, працював та надихався. Після свого повернення він не помітив жодних змін у рівні міської інфраструктури та вирішив створити конкуренцію наявним фірмам. На початковому етапі було розроблено декілька якісних проєктів для Івано-Франківська, серед яких сучасні схеми організації дорожнього руху та створення перших проєктів для велоінфраструктури.

Як урбаністи, фахівці з UCG розглядають питання комфорту глобально та намагаються відповісти на питання: чи зручно ходити містом пішки? Чи створено умови для велосипедистів? Які пріоритети має місто?

Зазвичай відповіді невтішні. Чому? Бо радянська школа сувора і важка на «підйом» для

впровадження змін. В даному випадку мова йде не лише про зміни у ДБН (державно-будівельні норми), а й про основні принципи проєктування. Хоч наявні норми зовсім не адаптовані під сучасні потреби та визначення пріоритетів, але основний якір розвитку знаходиться «у головах». Тому UCG створює мережу «агентів змін» — компаній і фізичних осіб, які поділяють її цінності (науковий підхід, відкритість, навчання, чесність) та мають бажання спільно працювати на зростаючому ринку транспортних досліджень та вулично-дорожнього проєктування. Своєю головною соціальною місією урбаністи з UCG вважають зменшення кількості летальних випадків на дорогах України до нуля завдяки створенню мультимодальних та безпечних вулиць.

Що це означає на практиці?

По-перше, команда робить комплексний ґрунтовний аналіз поточної ситуації з безпеки руху для конкретних міст, районів міста або небезпечних вулиць чи ділянок. Мета такого дослідження — допомогти керівникам місцевого самоврядування або адміністраторам дороги системно розв'язувати проблему дорожньої безпеки та приймати правильні рішення щодо інфраструктурних інвестицій.

Досвід показує, що у багатьох випадках місто може досягти позитивних результатів з безпеки та комфорту пересування, роблячи точкові інфраструктурні інтервенції. Наприклад, організувати кільцевий рух на перехресті або

пішохідний перехід з острівцем безпеки. UCG виготовляють проєктну документацію для таких елементів інфраструктури, адаптованих під параметри місця розташування.

Інший вид діяльності компанії — це створення схем організації дорожнього руху. Схеми, які проєктує команда UCG, є новими для України, оскільки вони максимально ефективно використовують кожен сантиметр дорожнього простору, чітко регламентують місця для паркування, і дозволяють усі маневри для учасників руху, які не є небезпечними.

Наступний вид діяльності фірми — це комп'ютерне моделювання транспортних потоків. Як зазначають експерти з UCG, цей сучасний елемент оцінювання ідеально підходить для складних проблемних перехресть або ділянок вулиць. Симуляційна модель дає відповіді про те, яка форма організації перехрестя є доцільною з точки зору безпеки дорожнього руху та пропускної спроможності вулиць; як слід організувати рух по смугах; як убезпечити пішоходів та велосипедистів; як мінімізувати ймовірність лобових та бокових зіткнень автомобілів (найбільш небезпечні сценарії ДТП).

Завдяки новітньому підходу команди UCG до розв'язання проблем інфраструктури Івано-Франківськ показує впевнений приклад реалізації України, впроваджує нові зміни, не чекаючи цих змін від Києва. Засновники компанії впевнені, що міста — це люди, які там живуть. Неможливо змінити місто, не змінивши людей. Так само не можна очікувати від людей чогось більшого, не змінюючи при цьому місто ■

Urban Consulting Group: Ein Team, das Verkehrsprobleme löst

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Alla Conrad

Schwache Infrastruktur, schlechte Straßen, katastrophale Verkehrssicherheit — wir scheinen uns an diese Probleme in der Ukraine gewöhnt zu haben. Es gibt jedoch diejenigen, die versuchen, das Land eigenverantwortlich zu verändern. Die Experten der **Urban Consulting Group** gehören zu den Handelnden. Das junge Team der Stadtgeographie-Experten erbringt seit drei Jahren erfolgreich Dienstleistungen in den Bereichen Infrastrukturplanung, Verkehrssicherheit, Verkehrsforschung, Verkehrsmodellierung und Entwicklung von Verkehrsstrategien. Das Unternehmen wurde 2016 gegründet und kooperiert heute mit mehr als zehn Städten in der Ukraine.

Die Rückkehr des Gründers, Andrii Koman, zu seinem gebürtigen Iwano-Frankiwsk aus dem deutschen Stuttgart, wo er studierte, arbeitete und sich Inspirationen holte, wurde zu seinem Beweggrund zur Unternehmensgründung. Seit seiner Rückkehr bemerkte er keine Veränderungen in der städtischen Infrastruktur und entschloss sich dazu, mit bestehenden Unternehmen zu konkurrieren.

Als Stadtgeographie-Experten und Stadtplaner setzen sich UCG-Experten weltweit mit Komfortproblemen auseinander und versuchen, die Frage zu beantworten: Ist es praktisch, die Stadt zu Fuß zu erkunden? Sind die Voraussetzungen für Radfahrer geschaffen? Was sind die Prioritäten der Stadt? Normalerweise sind diese Antworten enttäuschend. Warum? Weil die sowjetische Schule rigoros ist und sich nur schwer für Veränderungen einsetzen lässt.

In diesem Fall geht es nicht nur um Änderungen der staatlichen Bauvorschriften, sondern auch um die Grundprinzipien des Designs. Aus diesem Grund schafft UCG ein Netzwerk von „Change Agents“ — Unternehmen und Einzelpersonen, die ihre Werte (wissenschaftlicher Ansatz, Offenheit, Lernen, Ehrlichkeit) teilen und auf dem wachsenden Markt für Verkehrsforschung und Straßendesign zusammenarbeiten möchten.

Im Rahmen ihrer wichtigsten sozialen Mission erwägen die Stadtplaner der UCG, die Zahl der Verkehrstoten auf den Straßen der Ukraine auf Null zu senken, indem sie multimodale und sichere Straßen schaffen. Was bedeutet dies in der Praxis?

Zunächst führt das Team eine umfassende gründliche Analyse der aktuellen Verkehrssicherheitssituation für bestimmte Städte, Stadtteile oder gefährliche Straßen oder Gebiete durch. Das Ziel ist, Kommunalverwaltungen oder Straßenverwaltern dabei zu helfen, Verkehrssicherheitsprobleme systematisch anzugehen und die richtigen Entscheidungen über Infrastrukturinvestitionen zu treffen.

Eine andere Art der Unternehmenstätigkeit ist die Schaffung von Verkehrsmanagementsystemen. Die vom UCG-Team entwickelten Konzepte sind für die Ukraine neu, da sie jeden Zentimeter der Straße optimal nutzen, die Parklücken klar regeln und sichere Manövmöglichkeiten für alle Verkehrsteilnehmer ermöglichen.

Eine weitere Geschäftstätigkeit ist die Computermodellierung von Verkehrsströmen. Wie UCG-Experten hervorheben, eignet sich dieses moderne Bewertungselement perfekt für komplexe problematische Kreuzungen oder Straßenabschnitte. Das Simulationsmodell gibt Auskunft darüber, welche Form der Kreuzung für die Verkehrssicherheit und die Verkehrskapazität angemessen ist, wie Fahrspuren organisiert werden sollen, wie Fußgänger und Radfahrer geschützt werden können oder wie die Wahrscheinlichkeit von Frontal- und Seitenkollisionen eines Autos (die gefährlichsten Verkehrsunfallszenarien) minimiert werden kann.

Dank des neuesten Ansatzes des UCG-Teams zur Lösung von Infrastrukturproblemen schreitet Iwano-Frankiwsk mit einem guten Beispiel für den Rest der Ukraine voran und führt Änderungen ein, ohne Regelungen von Kyjiw zu erwarten. Die Gründer des Unternehmens glauben, dass die Menschen, die in der Stadt leben, die Stadt ausmachen. Es ist unmöglich, die Stadt zu verändern, ohne die Menschen zu verändern. Man kann aber auch von Menschen nichts erwarten, ohne die Stadt zu verändern ■

Die renovierten von UCG Strassen in Iwano-Frankiwsk

Авторка: Maria Szolomyska, перекладачка: Анна Гуцалюк

СВІТЛАНА ГАСС: НЕ СОРОМЛЮСЯ ГОВОРИТИ, СКІЛЬКИ МЕНІ РОКІВ!

Є неймовірна кількість речей, якими можна зайнятися, коли тобі лише 60 років. У цьому переконана Світлана Гасс, найкрасивіша бабця України, переможниця конкурсів *Ms. Transcontinental Classic* у США та *Mrs. Grandma Globe Universe* у Софії у 2017. Її ім'я внесено до Книги рекордів України.

„Сидіти на лавці, як традиційні бабці? Ні, на це немає часу. Та й не

цікаво. Мені – 60, а попереду ще щонайменше 30 років активного життя – стільки можливостей!“

Світлана не збирається старіти. Вона їздить велосипедом, бігає, плаває, пірнає, вчить англійську, керує власним косметичним салоном, активно займається громадською діяльністю і планує кар'єру моделі. Своім виглядом завдячує спорту, власному оптимізму і цілющому повітрю рідної Одеси.

„Я завжди займалася спортом. Водила дочку на плавання і плавала сама. Онук пірнає – а я з ним. Страшно, звичайно, але ж не можу втратити його з поля зору. Ми з ним і на велосипедах ганяємо, і веслуємо, і в походи ходимо.“

Конкурси краси Світлану ніколи особливо не цікавили. Вона втратила чоловіка, коли дочці було лише 11. Було важко: ані житла, ані грошей, тільки мета – вивчити доньку і дати їй все необхідне. Багато працювала і за кілька років відкрила косметичний салон, бо „дуже хотілося, щоб українські жінки були красиві і доглянуті“.

До 58 років Світлана досягнула все, про що могла мріяти: чудова родина, друзі, улюблена справа, але хотілося чогось нового. „Нове“ прийшло несподівано: дочка потай записала на конкурс краси. Спершу категорично відмовлялась: „В моєму віці на подіум? В самому купальнику?“ А потім відважилась і – перемогла. „Не сподівалася на перемогу. Там було багато красивих жінок від 18 років. А обрали мене. Мені дуже приємно.“

Нині Світлана відстоює гендерні права жінок і хоче, щоб кожна жінка після 50-ти була активною і вродливою:

„Вчитися чогось нового можна завжди. Не займалися раніше спортом – почніть, немає грошей піти в салон – робіть вдома гімнастику. Зараз стільки можливостей! Треба насолоджуватися життям, розвиватися у будь-якому віці, щоб бути цікавим своїм дітям. Діти беруть приклад з нас, а ми з них“.

„Люди старіють через невпевненість у собі, незадоволеність собою. Не треба себе ні з ким порівнювати – треба бути собою. Я не хочу бути ні на кого подібна. Я люблю себе такою, як є. Мені мене іншої не треба. Якби мене зараз повернули у 20 років, я б відмовилася. Мені цікаво у мої 60: на кожному кроці нові враження. Кого

ще в житті зустріну? Чого навчуся? По яких подіумах пройдуся? Так, маю в планах ще бути моделлю“.

„Ніколи не соромлюся говорити скільки мені років, навпаки, горда з того. Це мотивує, це приклад для інших, що можна в будь-якому віці добре виглядати. Для цього не треба багато грошей. Головне – радіти усьому і бачити світ красивим – тоді захочете жити далі. І завжди будете молодими, і душею, і тілом“

SVITLANA GASS: ES IST MIR NICHT PEINLICH, MEIN ALTER ZU VERRATEN

Es gibt unglaublich, was man machen könnte, erst wenn man erst 60 ist. Davon ist Svitlana Gass überzeugt: eine wunderschöne Großmutter aus der Ukraine, Gewinnerin der *Miss Transcontinental* in den USA und *Mrs. Grandma Globe Universe* in Sofia im Jahr 2017. Ihr Name ist sogar im Buch der Rekorde der Ukraine zu finden.

Wie traditionelle ukrainische Großmütter auf der Bank vor dem Hauseingang zu sitzen? Dafür hat Svitlana keine Zeit. Und es interessiert sie auch nicht. Sie ist 60 und es warten noch mindestens 30 Jahre aktives Leben auf sie – so viele Möglichkeiten! Svitlana wird einfach nicht alt. Sie fährt Fahrrad, läuft, schwimmt, taucht, lernt Englisch, betreibt ihren eigenen Schönheitssalon, engagiert sich ehrenamtlich und plant eine Karriere als Model. Ihre Figur verdankt sie dem Sport, ihrem eigenen Optimismus und der heilenden Luft ihrer Heimatstadt Odesa.

Für Schönheitswettbewerbe hat sich Svitlana nie besonders interessiert. Sie verlor ihren Ehemann, als ihre Tochter erst 11 Jahre alt war. Es war eine schwere Zeit: keine Wohnung, kein Geld, nur das Ziel, die Tochter studieren zu lassen und ihr alles Nötige ermöglichen zu können. Svitlana hat viel gearbeitet und nach ein paar Jahren hat sie einen Schönheitssalon eröffnet, weil sie „wirklich wollte, dass die ukrainischen Frauen schön und gepflegt aussehen.“

Bis zu ihrem 58. Lebensjahr hatte Svetlana alles geschafft, wovon sie geträumt hatte: tolle Familie, Freunde, ein Lebenswerk, aber sie wollte etwas Neues. Und das „Neue“ kam unerwartet: Ihre Tochter meldete sie heimlich für einen Schönheitswettbewerb an. Zuerst lehnte sie ab, aber dann entschied sie sich doch dazu, teilzunehmen und gewann. „Ich habe nicht gehofft zu gewinnen. Es gab so viele schöne Frauen, auch sehr junge mit 18 Jahren. Aber man hat mich gewählt. Das freut mich sehr.“

Jetzt kämpft Svitlana für die Rechte der Frauen und möchte, dass jede

Frau über 50 aktiv lebt und sich schön fühlt: „Man kann immer etwas Neues lernen. Jetzt gibt es so viele Möglichkeiten! Die Menschen altern wegen ihrer eigenen Unsicherheit und der Unzufriedenheit mit sich selbst. Vergleichen Sie sich mit niemandem – Sie müssen Sie selbst sein. Ich liebe mich so wie ich bin. Ich brauche kein anderes Ich. Würde jemand mich jetzt in meine 20er zurückbringen können, würde ich ablehnen.“

Auch die 60er sind für mich interessant: auf Schritt und Tritt gibt es neue Eindrücke. Wen werde ich noch treffen? Was werde ich lernen? Auf welchen Laufstegen werde ich noch laufen? Ja, es gibt Pläne, weiterhin ein Model zu sein. Das macht mir sehr viel Spaß.“

„Es ist mir nie peinlich, mein Alter preiszugeben, im Gegenteil – ich bin stolz darauf. Es motiviert, ein Vorbild für andere zu sein. Man kann in jedem Alter gut aussehen. Dazu braucht man nicht viel Geld. Hauptsache ist, alles zu genießen und die Welt als schön anzusehen – dann wird man immer jung sein, sowohl die Seele als auch der Körper“

ФРАНКІВСЬК, ЯКИЙ ТРЕБА БЕРЕГТИ

Франківчанка Марія Козакевич не лише дбайлива дружина та мама трьох дітей, а й успішна засновниця ГО «Франківськ, який треба берегти». Проекти організації спрямовані на відновлення архітектурної спадщини Івано-Франківська.

Маріє, що тебе підштовхнуло на створення ініціативи «Франківськ, який треба берегти»?

Мене завжди захоплювала історія. Я дуже чутливо ставилась до всього, що відбувалося в місті, адже виросла в його центральній частині. Вже з народженням власних дітей прийшло прагнення, щоб середовище, в якому вони будуть рости було красивим, доглянутим, безпечним. Часто коли гуляли з дітьми я звертала їхню увагу на фасади будинків.

Коли заходили в під'їзди, перед нами відкривалась справжня краса: неймовірна плитка з візерунками, закручені сходи, світлові ліхтарі, ліпнина. Тоді відчували якийсь дисонанс між цією розкішшю архітектурних елементів і занедбаним станом, в якому вони перебували. Діти мене запитували: «Чому такі красиві двері повністю обклеєні оголошеннями, покриті павутиною та з розбитим склом? В Facebook ми створили групу «Франківськ, який треба берегти», в якій почали обмінюватись думками з небайдужими мешканцями.

Згодом на одному з інформаційних ресурсів міста влаштували флешмоб: фотографували відомих людей на фоні старовинних дверей Івано-Франківська для того, аби привернути увагу громадськості та влади і захистити споруди від руйнування та байдужості. Зрештою з'явилося бажання щось практичне зробити.

Рішення стосовно реставрації дверей було досить логічним і в той же час символічним, адже двері – це вхід в будь-яку будівлю, це одна з домінант фасаду, своєрідний портал в минуле або майбутнє.

Яким був процес відновлення перших дверей?

Напевно, реставрація перших дверей була емоційно найважчою. Разом зі столярами ми довго підшукували простий варіант для реставрації. Згодом отримали дозвіл від мешканців, які спочатку з пересторогою ставились до подібного, адже були випадки, коли пам'ятні двері за «грубі» гроші продавались за кордоном. Для реалізації цього проекту вдалось виграти грант від Urban 100. Коли зняли двері, на їхньому місці змонтували тимчасові, на яких був надпис «Двері поїхали на реставрацію».

Ясна річ, що одна ініціатива не може відновити всі двері в місті. Приємно, що зараз наша робота надихає мешканців і вони настільки запалились ідеєю збереження архітектурної спадщини міста, що й без залучення нашої ініціативи шукають необхідних майстрів та реставрують старовинні двері до своїх під'їздів. Це одна з найбільших змін, які нам вдалось зробити – зміна в головах і серцях людей по відношенню до свого міста.

Реалізація подібних проєктів неможлива без професійних спеціалістів даної галузі. Як тобі вдалось їх знайти?

Після створення нашої спільноти на Facebook до нас звертались небайдужі мешканці, які також прагнули зробити щось практичне для міста. Тоді і вдалось зібрати команду майстрів-реставраторів, з якими працюємо вже третій рік. Це досвідчені столярі з столярної компанії «Хіта», ковалі Сергій Полуботко, Михайло Ключко і Михайло Зарицький, майстри по вітражу Валер'ян Федоряк та Олег Семянів, майстри по ліпнині брати Пилипонюки, за плечима яких багатолітній досвід роботи у своїх галузях. Нам вдалось врятувати понад двадцять дверей, ще троє

зараз перебувають в майстерні на реставрації.

Маріє, як ти знаходиш джерело для фінансування проєктів твоєї ініціативи?

Хоча я і мій чоловік працюємо на волонтерських засадах, проте, реставраційні роботи – річ не з дешевих і саме на неї ми шукаємо коштів. Практично не вдається знайти одразу всю суму на відновлення дверей, найчастіше – це благодійні внески небайдужих мешканців, підприємців або й свідомих людей з інших українських міст та навіть закордону. Декілька дверей нам вдалось врятувати за підтримки міської та обласної влади. Буває, що при нестачі певної суми ми пишемо про це в нашій спільноті і тоді вдається по 100, по 200 грн. назбирати на необхідну суму. Тоді відчуваєш колосальну підтримку однодумців, приплив позитивної енергетики. В мене навіть були випадки, коли мене на вулиці зустрічали пенсіонери і запихали мені в кишеню кілька гривень зі словами «то вам на реставрацію» та швиденько втікали, щоб я не повернула їм гроші. Розумію, що навіть вони готові чимось пожертвувати заради цієї справи, бо для них це важливо. Це дуже трепетні моменти.

Цьогоріч в рамках фестивалю «Карпатський простір» ти презентувала «Музей Івано-Франківська». Яка основна мета його створення?

Перш за все для нас стоїть мета – закохати франківців у рідне місто, надихнути їх на вивчення історії свого міста, тому окрім реставрації дверей, наша ініціатива займається популяризацією бережного ставлення до архітектури, шляхом проведення різноманітних акцій, флешмобів, екскурсій, створення сувенірної продукції, інформаційних стендів з практичними порадами про догляд за старовинними

дверима та вікнами, соціальна реклама на бігбордах. Часто повторюю, що ми не просто «реставруємо» двері, ми відновлюємо історичну пам'ять містян. Тому, логічним продовженням діяльності нашої організації стало створення першого музею історії та архітектури «Музею Івано-Франківська». На створення такого інтерактивного музею мене надихнули сучасні музеї Європи та Азії, як і відвідувала протягом останніх років, де цікаво як дорослим, так і дітям. Хочемо ми того чи ні, та місто впливає на містян, а містяни – на місто. І це велика рушійна сила для розвитку, коли Містянин свідомий своєї причастності до міста, розуміє свою відповідальність за нього, не перекладаючи її на інших – сусідів, владу, наступні покоління.

Щиро сподіваюсь, що і відреставровані двері (які вже стали одним з символів міста), і створення музею міста, і популяризація бережного ставлення містян до свого міста дадуть свої корисні плоди і сприятимуть вихованню свідомої та небайдужої громади, підвищенню рівня обізнаності дорослих та дітей, які будуть любити своє місто. А коли любиш – тоді бережеш ■

Текст: Галина Коман

DIE STADT, DIE MAN BEWAHREN MUSS.

Maria Kosakevytsch aus Iwano-Frankiwsk ist nicht nur eine ausgezeichnete Ehefrau und die Mutter von drei Kindern, sondern auch eine erfolgreiche Gründerin der bürgerlichen Organisation „Frankiwsk, das man bewahren muss“. Das Ziel des Projekts ist die Erneuerung der Architekturbe ihrer Heimatstadt.

Maria, was hat Dich dazu bewegt, die Organisation „Frankiwsk, das man bewahren muss“ zu initiieren?

Ich war immer von der Geschichte begeistert. Ich nahm alles sehr ernst wahr, was in der Stadt passierte, da ich auch in der Stadtmitte aufwuchs. Erst mit der Geburt meiner eigenen Kinder wurde es mir wichtig, dass die Umgebung, in der sie aufwachsen werden, schön, gepflegt und sicher sein soll. Wenn ich mit den Kindern spazieren war, machte ich sie oft auf die Hausfassaden aufmerksam. Als wir den Hausflur des jeweiligen Hauses betraten, bot sich uns die wahre Schönheit des Hauses: schön verzierte Fliesen, Wendeltreppen, Laternen und Stuckleisten. Man merkte schon einen Unterschied zwischen dieser prägnanten Architektur und dem Zustand, in dem sie sich befand. Die Kinder fragten mich: „Warum sind so schöne Türen mit verschiedenen Anzeigen und so vielen Spinnen beklebt? Und warum ist das Glas kaputt?“. Wir erstellten auf Facebook eine Community mit dem Namen „Frankiwsk, das man bewahren muss“. Und danach organisierten wir einen Flashmob: Wir fotografierten einige bekannten Persönlichkeiten vor dem Hintergrund der alten Frankiwsker Türen, um die Öffentlichkeit und die Regierung auf die Probleme aufmerksam zu machen und die Häuser vor dem Zerfall zu schützen. Die Restaurierung der alten Türen schien uns ganz logisch und gleichzeitig symbolisch, denn eine Tür ist der Eingang in jedes Haus. Sie ist auch eine Dominante jeder Fassade, ein Haupteingang in die Zukunft oder in die Vergangenheit.

Wie ist die Restaurierung der ersten Tür gelaufen?

Ich glaube, die Restaurierung der ersten Tür war emotional am schwierigsten. Gemeinsam mit den Tischlern überlegten wir uns eine einfache Variante. Bald danach bekamen wir Erlaubnis für unser Vorhaben von den Bewohnern der Häuser, die am Anfang etwas skeptisch waren: Es gab Fälle, bei denen Türen mit einer historischen Bedeutung ins Ausland verkauft wurden.

Mir ist natürlich klar, dass es unmöglich ist, alle Türen der Stadt zu erneuern. Ich freue mich aber, zu sehen, dass Andere von unserer Arbeit inspiriert werden und sich ebenfalls engagieren. Sie beauftragen auch ohne

unsere Unterstützung Handwerker und lassen die Türen von ihren Häusern reparieren. Das ist eine der größten Veränderungen, die wir erreicht haben — die Veränderung der Wahrnehmung der Menschen in Bezug auf ihre eigene Stadt.

Maria, wie findest Du die finanzielle Unterstützung?

Am häufigsten erhalten wir Spenden von den Einwohnern, Unternehmen, engagierten Menschen aus den anderen Städten oder sogar aus dem Ausland. Durch die Förderung, die wir von den lokalen und regionalen Behörden erhalten haben, konnten wir einige Türen retten. Manchmal schreiben wir in die Community, wenn wir nicht genug Geld gesammelt haben. Dann bekommen wir noch 100 oder 200 Hrywnjas. Da fühlt man diese enorme Unterstützung von Gleichgesinnten und dadurch bekommt man auch positive Energie. Es gab auch Situationen, dass ältere Menschen mir auf der Straße begegneten und mir das Geld in die Taschen steckten. Dabei hieß es: „Das ist für die Restaurierung!“. Dann liefen sie schnell weg, damit ich ihnen das Geld nicht zurückgeben konnte. Ich verstehe, dass auch sie etwas für die Sache spenden möchten, weil es für sie wichtig ist. Das sind sehr emotionale und sensible Momente.

Dieses Jahr hast Du Dein neues Projekt „Iwano-Frankiwsk-Museum“ präsentiert. Was ist das Ziel dieses Projektes?

Unser Ziel ist zunächst, die Einwohner von Frankiwsk sich in ihre Heimatstadt verlieben zu lassen und sie zu inspirieren, die Geschichte ihrer Stadt zu lernen. Deshalb beschäftigt sich unsere Initiative nicht nur mit der Restaurierung alter Frankiwsker Türen, sondern auch mit der Popularisierung des respektvollen Umgangs mit der Architektur, indem wir verschiedene Aktionen, Flashmobs, Exkursionen, sowie soziale Werbung an Big Boards organisieren.

Es ist egal, ob wir es wollen, die Stadt beeinflusst die Stadtbewohner und umgekehrt. Wenn einem Stadtbewohner seine Mitwirkung in der Stadt bewusst ist, und er seine Verantwortung fühlt, ist das die mächtigste Kraft unserer Entwicklung.

Ich hoffe, dass die restaurierten Türen, die bereits zum Symbol der Stadt geworden sind, und das neue Museum ihre Früchte tragen. Ich wünsche mir, dass Erziehung einer bewussten und nicht gleichgültigen Gemeinschaft die Sensibilisierung der Erwachsenen und der Kinder fördern wird, die ihre Stadt lieben werden. Denn, wenn wir etwas lieben, bewahren wir es auch ■

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Margaryta Krykhovetska

КНИЖКОВИЙ АРСЕНАЛ КИЇВ, КНИГА, КАВА, КАЙФ!

Перекладачка: Ксенія Фукс

Ілюстрації: Катерина Дорохова ©

Мистецький Арсенал — пам'ятка архітектури, збудована наприкінці 18 століття для військових цілей. Сьогодні ця споруда є платформою №1 в Києві для проведення культурних заходів. Київське Бієнале сучасного мистецтва, концерти, культурні проекти тощо. З 22 по 26 травня 2019 року тут вже традиційно пройшов 9-й Київський книжковий ярмарок «Книжковий Арсенал», який сьогодні є однією із найважливіших подій у сфері книговидавництва в Україні.

Завітавши до цього книжкового раю як відвідувач, ви опинитесь в особливій атмосфері, якої не зустрінеш на великих міжнародних книжкових ярмарках. Книжковий Арсенал — це не метушня та ділові

зустрічі в краватках, не „боротьба“ за ліцензії та нескінченні переговори, як ми зазвичай знаємо з Франкфурта, Лондона чи Болоньї. Це взаємодія „чарівного трикутника“ книжкового світу: читача, автора та видавця. Книжковий Арсенал — це, безперечно, святкування Книги, і воно має багато магічних компонентів, які роблять його таким особливим.

Перш за все — це ритм: оскільки головний герой київського ярмарку — це читач, а не бізнес, на Арсеналі ніхто нікуди не біжить, тут можна спокійно знайти затишний куточок аби погортати придбані літературні скарби, попити каву або з'їсти щось смачненьке. Так, смаколики — це наступний компонент та особливість

неповторної „арсенальної“ атмосфери. Неймовірна кількість різновиду кави, ароматом якої наповнено все навкруги, та великий гастрономічний вибір — речі далеко не банальні для європейських ярмарків. Тут мова не йде про „щось“ нашвидкуруч. Тут мова йде про насолоду, і це стосується усього придбаного: чи то книга, чи то карамельне фраппучино, чи то чебурек із сиром. Історична будівля з червоної цегли та мистецькі виставки на другому поверсі (наприклад, фотовиставка, присвячена Донбасу) також додають атмосфері неповторності: відчуваєш себе в центрі важливої культурної події.

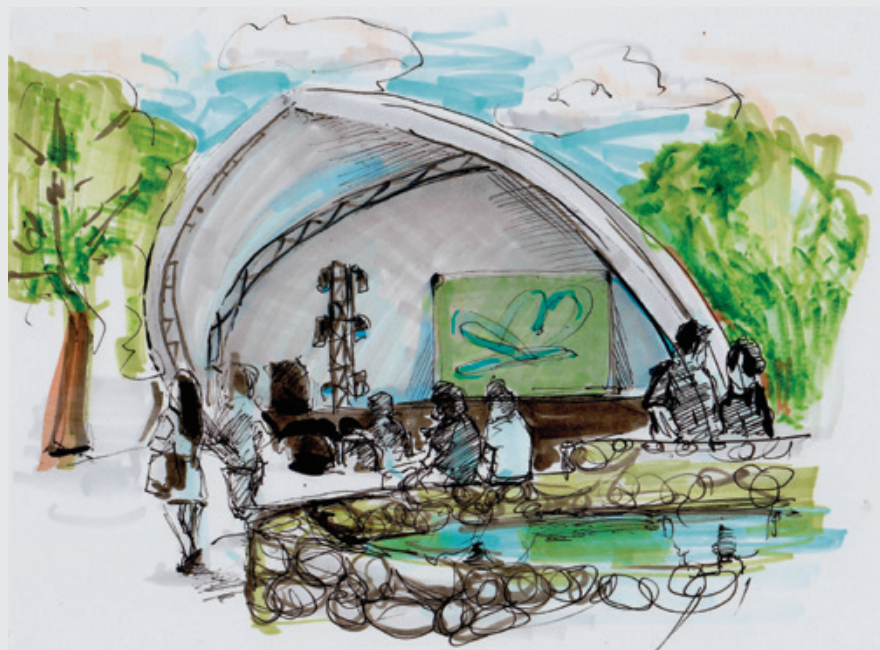
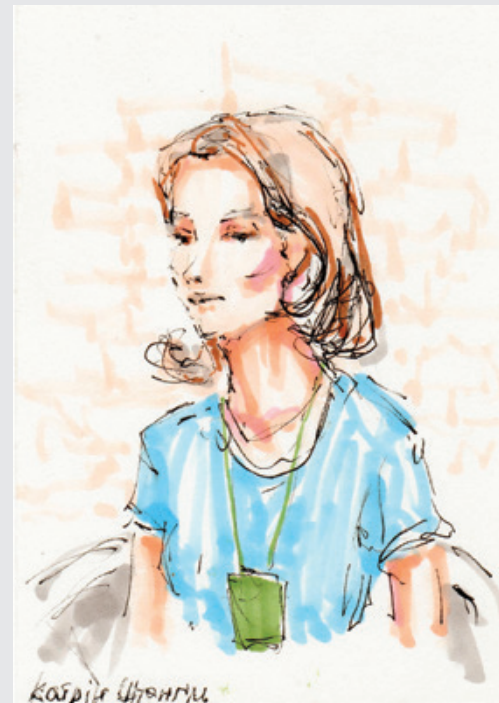
Сам книжковий ярмарок віддзеркалює «обличчя нової України». Дві важливі тенденції українського книжкового ринку, які можна було помітити на Арсеналі, як це зазвичай буває, пов'язані з розвитком країни.

Перша тенденція: «Україна — це Україна». Це країна зі своєю історією, автентичністю та ідентичністю. З точки зору книги, це країна з власною літературною спадщиною, яка вміщує в себе свої власні історії та легенди, власних героїв та персонажів. Друга тенденція: «Україна — це Європа», це сучасна, розвинена країна. І такі всевітні тренди як захист навколишнього середовища чи фемінізм були також достатньо наочними й на Арсеналі.

Також варто згадати роль поезії в сучасній українській літературі. На „Вуличній сцені“ проходило багато поетичних читань, деякі з яких тривали не одну годину. Одна з найголовніших літературних постатей сучасної України, Сергій Жадан, виступив на „Музичній сцені“ разом зі своїм мультимедійним проектом

„Розділові“, і знову в залі було яблуку нїде впасти. Такий ліричний вибух і надзвичайне значення поезії для національної літератури часто є ознакою нестабільності в суспільстві, що, на жаль, стосується і сьогоденної України.

Підсумовуючи все вищесказане, можна з усією впевненістю зазначити, що Книжковий Арсенал — це культурна подія зі своєю власною атмосферою, світ, в якому читач насолоджується зустрічами з авторами та видавцями. Це книжковий ярмарок, який показує, що книги, автори та література в цілому все ще відіграють велику роль у сучасному світі

По той бік сонця

Анна Травкіна

«Ксенія написала книгу. І це „жостко“». Це був перший читацький відгук, який я почула стосовно роману Ксенії Фукс „По той бік сонця“, який на той час був тільки рукописом. Я, звісно, теж захотіла дізнатися, що мій знайомий вважав за „жостко“ і попросила Ксенію дозволити мені прочитати рукопис її роману. Все це було ще задовго до виходу роману „По той бік сонця“ в українському видавництві „Темпора“ і його великої презентації на Київському книжковому ярмарку цього року.

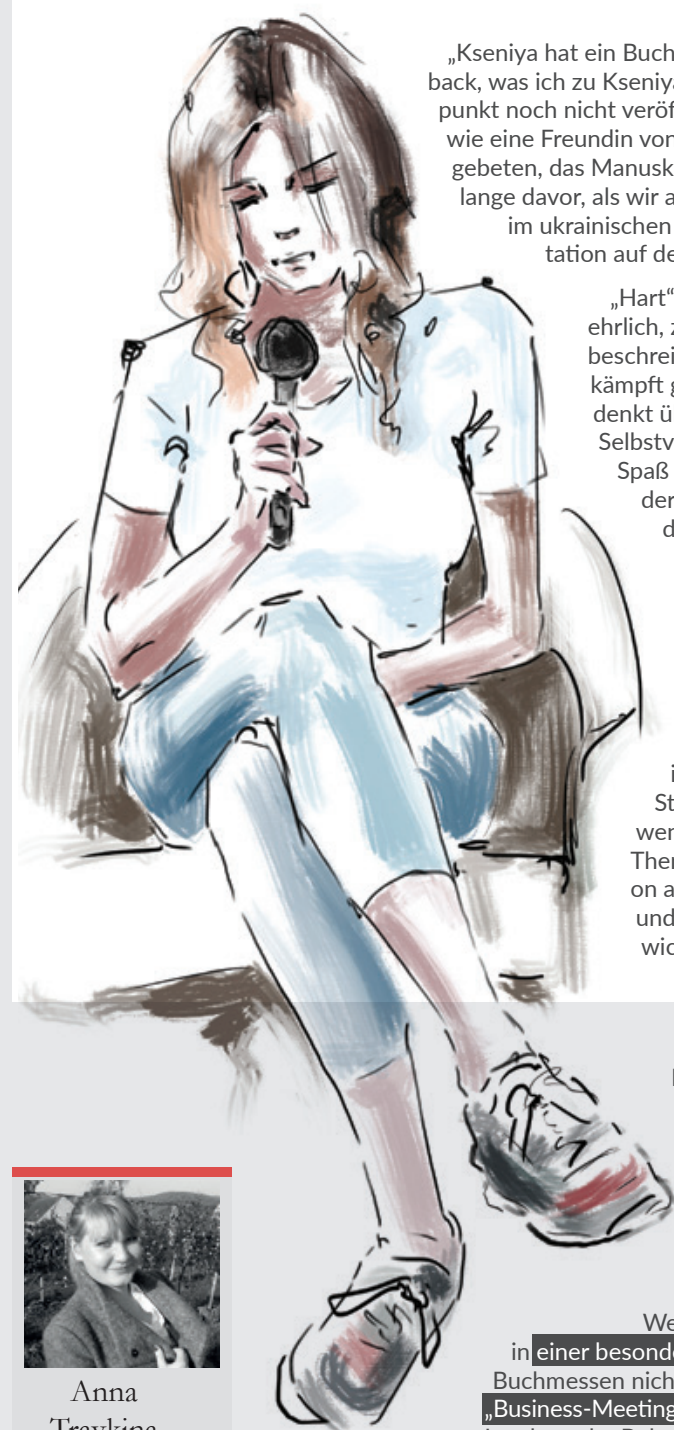
„Жосткою“ мені книжка не здалася, натомість — щирою та чесною, — саме цими двома важливими прикметниками описують хороші книги. Розповідка книги „По той бік сонця“ бореться з депресією, яка позбавляє її радості. Вона думає про самогубство, переживає довгі періоди самопошкодження. Перебування спочатку у

закритому, а пізніше у відкритому відділенні психіатрії в німецькій клініці — це остання надія на допомогу та можливість знову відчути радість життя. Там оповідка займається собою і своєю психікою. Коли читаєш цю книгу і думаєш про всіх героїв роману — розумієш, які погані жарти іноді грає з нами наша психіка і як по-різному в людей працюють голови.

Те, що ця книга цього року була видана в Україні є навіть дещо революційним. Україна все ще є країною, де тема психічних розладів — сильне табу. „По той бік сонця“ є однією з небагатьох книг, яка відкриває соціальні дискусії щодо тематики депресії в Україні. Презентація на Книжковому Арсеналі показала, скільки страхів та упереджень пов'язано з цією темою та як важливо вміти на ці теми говорити.

Illustrationen: Kateryna Dorokhova ©

Jenseits der Sonne

„Kseniya hat ein Buch geschrieben. Und es ist hart“. Das war das erste Feedback, was ich zu Kseniya Fuchs Roman „Jenseits der Sonne“, der zu dem Zeitpunkt noch nicht veröffentlicht wurde, gehört habe. Ich wollte natürlich wissen, wie eine Freundin von mir das „hart“ gemeint hat und habe Kseniya darum gebeten, das Manuskript ihres Romans mir zum Lesen zu geben. Es war noch lange davor, als wir alle vermutet haben, dass der Roman „Jenseits der Sonne“ im ukrainischen Verlag Tempora erscheinen wird und eine große Präsentation auf der Kyjiwer Buchmesse in diesem Jahr ihm gewidmet wird.

„Hart“ habe ich es nicht empfunden, dafür aber aufrichtig und ehrlich, zwei wichtige Adjektive, mit denen man gute Bücher beschreibt. Die Ich-Erzählerin des Buches „Jenseits der Sonne“ kämpft gegen Depression, die ihre Freude ans Leben raubt. Sie denkt über Selbstmord nach, sie geht über lange Phasen der Selbstverletzung. Letzte Hoffnung auf Hilfe und darauf, wieder Spaß am Leben spüren zu können, wird ihr Aufenthalt zuerst in der geschlossenen und später in der offenen Psychiatrie in der Klinik in Stuttgart. Dort setzt sich die Ich-Erzählerin mit ihrer Psyche selbst auseinander. Wenn man dieses Buch liest und sich in all die Protagonisten dieses Romans hineinfindet – versteht man, was für böse Witze mit uns unsere Psyche manchmal spielt und wie unterschiedlich alle Menschen im Kopf gebaut sind.

Dass dieses Buch in diesem Jahr in der Ukraine veröffentlicht wurde – ist zum Teil revolutionär. Die Ukraine ist immer noch ein Land, wo das Thema der psychischen Störungen stark tabuisiert wird. Dieses Buch ist eins der wenigen Bücher, die die gesellschaftlichen Diskussionen zum Thema Depression in der Ukraine aufmachen. Die Präsentation auf dem Kyjiwer Arsenal zeigte deutlich, wie viele Ängste und Hemmungen mit diesem Thema verbunden sind und wie wichtig es ist, über diese Themen sprechen zu können.

Das Gebäude namens „Mystezkyj Arsenal“ (übersetzt: Arsenal der Künste) ist ein Architekturdenkmal, das Ende des 18. Jahrhunderts für Militärzwecke gebaut wurde. Heute dient es als eine große Plattform für die Kulturereignisse sowie Kunstausstellungen, u. a. Kyjiwer Biennale für Gegenwartskunst, Konzerte, Kulturprojekte und viele andere. Von 22. bis 26. Mai 2019 fand hier die 9. Kyjiwer Buchmesse, Knyzhkowyj Arsenal (übersetzt: Bucharsenal) statt, inzwischen eine der wichtigsten Buchmessen in der Ukraine.

Wenn man als Besucher diese Buchmesse betritt, gerät man in einer besonderen Atmosphäre, die man auf den großen internationalen Buchmessen nicht vorfinden kann. Hier geht es nicht primär um Networking, „Business-Meetings“, Lizenzen, Verhandlungen, wie wir es meist aus Frankfurt, London oder Bologna kennen; hier geht es darum das Medium „Buch“ zu feiern.

Anna
Travkina

Füllungen). Das historische Ziegelsteingebäude und die Kunstausstellungen im ersten Obergeschoss (z. B. eine Fotoausstellung, die dem Donbas gewidmet ist) tragen auch der Atmosphäre bei: Der Besucher fühlt sich im Zentrum eines wichtigen Kulturereignisses.

Die Buchmesse selbst spiegelt „das Gesicht der neuen Ukraine“ wider. Auf der Buchmesse sind zwei wichtige Trends auf dem ukrainischen Buchmarkt zu erkennen, die allgemein der Entwicklung des Landes heutzutage zuzuschreiben sind. Der erste Trend ist „die Ukraine ist die Ukraine“. Es ist ein Land mit eigener Geschichte, mit eigener Authentizität, mit eigener Identität. Aus der Buchperspektive gesehen, ist

Lesungen veranstaltet, die häufig stundenlang gedauert haben. Eine der wichtigsten literarischen Persönlichkeiten der heutigen Ukraine, Serhij Zhadan, ist unter anderem ein Dichter. Solche lyrische Explosion und die extreme Bedeutung der Gedichte für die nationale Literatur sind häufig ein Zeichen der Instabilität in der Gesellschaft, was leider für die heutige Ukraine auch zutrifft.

Das Bucharsenal ist ein Kulturereignis mit eigener Atmosphäre, es ist eine eigene Welt, wo man als Lesebegeisterter den Genuss hat, die Autoren und die Verleger kennenzulernen. Es ist eine Buchmesse, die zeigt, dass Bücher, Autoren und Literatur an sich immer noch eine große Rolle für die moderne Welt spielen.

BOOK ARSENAL: EIN FEST DES BUCHES

Hier geht es um den Austausch zwischen dem Leser, dem Autor und dem Verleger: das „magische Dreieck“ der Bücherwelt. Diese Atmosphäre der Buchmesse beinhaltet viele Komponente, die ihren besonderen Charakter ausmachen. Erstens, der Rhythmus: da es nicht primär um Business geht, sondern um den Leser, gibt es hier keine Hektik, man darf sich überall hinsetzen, Bücher lesen, Kaffee trinken und was schönes zum Essen holen. Das Essen und Trinken machen diese Atmosphäre auch aus: So viele Kaffeesorten und so viele schöne Ess-Variationen, die so wenig selbstverständlich und gar nicht banal sind, sind eine Besonderheit der Kyjiwer Buchmesse. Hier geht es nicht darum, sich auf die Schnelle was zu holen. Hier geht es darum, alles, was man gekauft hat, zu genießen: sei es ein neues Buch, ein kalter Cappuccino oder ein vegetarischer Tscheburek (übersetzt: eine frittierte Teigtasche mit beliebigen

es ein Land mit eigenem literarischem Kulturerbe: es gibt eigene Geschichten, Helden, Charakteren, eigene Legenden und Sagen. Die Hauptfiguren der gegenwärtigen ukrainischen Literatur sind häufig die Figuren aus der ukrainischen Folklore. Thematisiert werden häufig die Ereignisse und die Epochen, die entscheidend für die ukrainische Identität sind. Der zweite wichtige Trend ist „die Ukraine ist Europa“. Nach Selbstbild ist die Ukraine ein modernes, entwickeltes Land. Die Buchmesse hat diese Selbstwahrnehmung auch widerspiegelt, indem es Bücher über solche Themen wie u. a. Nachhaltigkeit (bspw. ein Kinderbuch über die Mülltrennung) und Feminismus vorgestellt wurden.

Bemerkenswert ist auch die Rolle der Lyrik in der modernen ukrainischen Literatur. Auf den größten Bühnen der Buchmesse wurden viele poetische

100 днів без соціальних мереж

10 днів до експерименту

Думки стали якимись надто розсіяними. Я почав забувати дрібнички, втратив змогу швидко оперувати всіма необхідними компонентами. Наче надто багато речей висмоктують з мене сили та фокус. Вихід один - позбутися сміття, яке створює занадто багато сумнівів та, наче валіпр, краде мою увагу.

5 днів до експерименту

Для того, щоб робити свій унікальний та неповторний контент, не треба читати інших чи намагатися когось копіювати. Відрізавши себе від джерел, одразу почнеш своє власне авторство.

3 дні до експерименту

Я відчуваю себе в'язнем. Мені потрібно перезавантаження, якийсь виклик, але для чого? Я маю мужність, але втрачаю сенс. Повне відключення. Ніяких соціальних медіа взагалі.

Люди стають занадто простими, очевидними і нудними. Мені потрібно втратити всіх, щоб почати любити цю нудну дрібницю в повсякденному житті.

Початок

День 3.

Через відмову від соціальних мереж світ миттєво збузся до відстані витягнутої руки. Зникає хаос в голові, адже не треба постійно думати про всіх людей, розкиданих по земній кулі, а лише про тих, хто в радіусі півгодини їзди.

День 6.

Спілкування на відстані не робить людей ближчими. Навіть цілий рік спілкування в переписках не вартий і одного дня, проведеного разом.

День 8.

Мені завжди здавалося, що переписки онлайн - то життя, без якого я просто помру. А як виявилось, можна отак просто концентруватися на якійсь дії, завданні й просто його виконувати без шуму на фоні. Уявіть, що їдете в автобусі, в якій грає радіо з вадами та хибали. І таких радіостанцій одночасно 10, з кожної колонки своя. А вам ще треба автобуса керувати. Ото так само. А зараз - повна тиша і спокій в голові.

День 36.

Усвідомлення

Я наче потрапив на безлюдний острів. Інформація - це вода, острів - тиша. Я втопився плавати.

День 45.

На мою думку, найголовніше в житті - навчитися цінувати та насолоджуватися неідеальним.

Лише я сам хочу бачити "сторіз" свого життя та смакувати їх.

Інста нагадує мені порнуху. Там теж ідеальні стосунки і красиві круглі попи. А в житті - целюліт та розтяжки.

День 48.

Для того, щоб почати жити, треба перестати дивитися на те, як живуть інші. Досить відносності, треба прагнути абсолютизму.

Висновки

День 70.

Насправді результат набагато краще очікувань. Соціальні мережі подають картинку життя надто ідеальною.

За останні 10 тижнів я усвідомив, що ідеальність світу навколо - в його неідеальності. Те, що відрізняє нас один від одного і є найціннішим.

І зараз я став жорстоким егоїстом. Адже усвідомив, що кожна секунда мого життя належить лише мені.

День 85.

Пам'ять на телефоні заповнюється не так швидко. Я все фіксую не в телефоні, а прямо в голові.

За три місяці я зробив менше фото, ніж я робив щотижня до цього.

День 90.

Деталі. Починаю дякувати всесвіту за усілякі дрібнички, бо розумію, що за те, чим ти користуєшся, людство віддало стільки сил та часу, щоб ти сидів, мав вільний час клацати якусь дурню на телефоні та думав про своє дороге майбутнє.

День 100.

Навіть забув, що мій власний челлендж завтра закінчується.

Найважливіше, що люди, які хотіли зі мною зв'язатися, таки знайшли можливість зробити це. Дякую! Люблю вас :3

Вадим Тірошко

Das 100-Tage-ohne-soziale-Netzwerke-Projekt

Anstatt der Einleitung

10 Tage davor. Meine Gedanken wurden irgendwie diffus. Ich fing an Kleinigkeiten zu vergessen und war nicht mehr in der Lage schnell mit allen Komponenten zurecht zu kommen. Ich hatte das Gefühl, als würden zu viele Sachen meine Kräfte und Konzentration wegnehmen. Die Lösung war - den ganzen Müll loswerden. Durch den Müll kamen ständig Zweifel auf und dadurch wurde mir auch die Konzentration geklaut.

5 Tage davor. Um einen eigenen und einzigartigen Content erstellen zu können, braucht man nicht unbedingt Werke von anderen zu lesen, oder zu versuchen, die anderen nachzuahmen. Man wird zum Autor, wenn man sich gegen alle möglichen Quellen abschottet.

Der Anfang

3 Tage davor. Ich fühle mich, als wäre ich ein Gefangener. Ich brauche einen Neustart, eine Herausforderung, aber wozu? Ich bin tapfer, verlor aber den Sinn. Komplette ausgeschaltet. Keine sozialen Netzwerke. Die Menschen sind zu einfach, zu offensichtlich und zu langweilig. Ich musste alle verlieren, um diese langweilige Kleinigkeit im Leben lieben zu können.

Tag 3. Durch den Verzicht auf die sozialen Netzwerke wurde die ganze Welt auf einmal sehr schmal. Das Chaos im Kopf verschwindet, denn man muss nicht mehr an die Leute denken, die auf der ganzen Welt verteilt sind, sondern an diejenigen, die man in 30 Minuten mit einem beliebigen Verkehrsmittel erreichen kann.

Tag 6. Die Fernkommunikation bringt die Menschen nicht näher. Ein ganzes Jahr einander zu schreiben ist nichts im Vergleich zu einem Tag, welchen man gemeinsam verbringt.

Tag 8. Immer dachte ich, dass online Chatten mein Leben sei, sonst würde ich einfach sterben. In Wirklichkeit kann man sich sehr gut auf eine Aufgabe konzentrieren und sie machen, ohne irgendwelche Geräusche im Hintergrund zu hören. Stellen Sie sich vor, Sie würden in einem Auto fahren, in dem das Radio mit gewissen Störungen spielen würde. Und es sind 10 Radiosender, die gleichzeitig spielen und Sie müssen das

Auto weiter fahren. Aber jetzt ist es in meinem Kopf still und ruhig.

Bewusst werden

Tag 36. Als würde ich auf einer einsamen Insel landen. Die Information ist Wasser, die Insel ist Ruhe. Ich bin müde um weiter zu schwimmen.

Tag 45. Ich denke, das Wichtigste in unserem Leben ist es, unvollkommene Dinge wertzuschätzen und zu genießen. Ich möchte selbst die "Stories" meines eigenen Lebens sehen. Instagram erinnert mich manchmal an die Pornographie. Dort sieht man perfekte Beziehungen und schöne straffe Hintern. Im wahren Leben zieht man seiner Freundin Hose aus, und sieht dabei ihre Cellulite und Dehnungsstreifen.

Schlussfolgerungen (Zusammenfassung)

Tag 70. Eigentlich ist das Ergebnis besser als die Erwartungen. Die sozialen Netzwerke liefern uns eine zu perfekte Lebensdarstellung.

In den letzten 10 Wochen habe ich verstanden, die Perfektion der Welt besteht in ihrer Unvollkommenheit. Das, was uns voneinander unterscheidet, ist das Wertvollste. Jetzt bin ich ein schrecklicher Egoist geworden. Denn ich habe verstanden, jede Sekunde meines Lebens gehört mir alleine.

Tag 85. Der Speicherplatz in meinem Handy wird nicht so schnell voll. Ein ganzes Jahr einander zu schreiben ist nichts im Vergleich zu einem Tag, welchen man gemeinsam verbringt. In 3 Monaten machte ich weniger Fotos, als ich es vorher pro Woche gemacht habe.

Tag 90. Einzelheiten. Man dankt dem ganzen Universum für allerlei Kleinigkeiten. Man versteht auch, dass die Menschheit viel Mühe und Zeit in die Dinge investiert hat, welche uns dabei unterstützen sich mit etwas Belanglosem zu beschäftigen und dabei an die wertvollste Zukunft zu denken.

Tag 100. Habe sogar selbst vergessen, dass meine Challenge morgen zu Ende ist. Das Wichtigste ist, Leute, die mit mir Kontakt aufnehmen wollten, fanden die Möglichkeit, es zu machen.

Danke! Hab euch lieb <3

Von Vadym Tiroshko

Übersetzt aus dem Ukrainischen von Margaryta Krykhovetska

BOOKSPACE, ТИ ПРОСТО КОСМОС!

Авторка: Ольга Віголенко

Ще років п'ять тому я не назвала б Дніпро містом, дружнім до любителів книжок. Увесь попит мільйонника мали задовольняти кілька великих книгарень у центрі то, знайти серед них сучасну українську прозу вдавалося лише якщо до неї додавалася приписка "скандальна". Решту книжок доводилося вишукувати в бібліотечних колекторах, маленьких приватних книгарнях, про які знають тільки ті, хто вже колись туди потрапив, і привозити з інших міст.

Навіть після появи в Дніпрі першої книгарні "Є" та книгарні Старого Лева до ідеї книжкового фестивалю я поставилася вкрай скептично. Здавалося, що в цьому місті просто немає попиту на літературу. Проте я помилилася, і це приємно.

Цьогорічний BookSpace відрізняється від свого попереднього варіанту приблизно як дитина, яка грається в космонавта, від космонавту реального. Я давно вже не бачила настільки серйозної і вдалої роботи над помилками.

Минулого року фестиваль проходив у вересні. Трохи невдалий час з огляду на те, що майже в той самий час відбувається найбільша книжкова подія року - Форум видавців у Львові. Видавництва просто не встигли прийти до тям та нормально підготуватися. Багато хто не приїхав, значно збід-

нивши тим самим асортимент ярмарку.

Тож організатори ризикнули і перенесли фестиваль на червень. Так, це літо і дуже спекотно. Так, місто влітку не кращий варіант для відвідин. Так, всі могли роз'їхатися на відпочинок.

З іншого боку, це найвдаліший час. У видавництв продуктивний період - Книжковий Арсенал у Києві - завершився; підготовка до Форуму видавців тільки розпочинається. Безліч новинок, є матеріал для презентацій і достатньо планів, щоб поділитися ними із читачами.

Літо дозволило використати найбільш пристойну локацію Дніпра - Фестивальний причал - на повну потужність. Близькість до води при +35°, хороший потік людей у вихідні, зручне розташування і великий простір, на якому можна розмістити все необхідне.

Намети були достатньо просторі, щоб вільно ними пересуватися, і попри спеку не було задухи, яка є постійним супутником того ж Львівського форуму. Окрім власне ярмарку, фестиваль отримав власну повноцінну музичну сцену, зону відпочинку, фудкорт і вісім майданчиків для заходів.

Особливістю став, без сумніву, майданчик на воді. Ним виявилася справжня баржа! Відверто кажучи, у перший день я не змогла знайти цю сцену просто тому, що не могла уявити, що "Сцена на воді" буде й насправді на воді. Трохи жаль, що пропустила через це презентацію "Меланхолій" Іздрика. Проте точно запам'ятаю її як своєрідну візитівку фестивалю.

Якщо вірити буклету, то цього року фестиваль може похвалитися 55 видавництвами, що працюють з дорослою літературою. Ще 30 видавництв розмістилися в дитячому павільйоні і вісім - у зоні коміксів та малих видавництв.

До речі, інформаційна підтримка була на висоті - завдяки буклету я досить успішно орієнтувалася всі три дні та примудрилася не пропустити кілька важливих подій.

Що ж до найважливішої складової будь-якого книжкового фестивалю - можливості поспілкуватися з гостями - то тут теж є чому радіти. Мар'яна Савка, Андрій Кокотюха, Юрій Іздрик, Лариса Денисенко, брати Капранови, Ірена Карпа, Юрій Андрухович, Сергій Жадан. Багато імених авторів, які презентували свої книги, вели тематичні сесії чи й навіть співали. Побачити їх реальних, доповнити нову книжку автографом, послухати, як вони самі читають свої твори або дізнатися, чим надихаються. Саме це створює любов до книжок. Адже сильніше любиш саме тоді, коли маєш змогу знати і відчувати більше.

Я готова хвалити цього річний BookSpace майже безкінечно: за вдалий простір, за добру організацію, за можливість провести друзям екскурсію і поділитися частинкою того, що дуже люблю і за чим зазвичай їздила за 900 кілометрів від дому.

Ну і окремо хочу подякувати за концерт "Жадана і Собак", який став найкращим подарунком на мій день народження.

BOOKSPACE, DU BIST DAS BESTE!

Übersetzt aus dem Ukrainischen
von Margaryta Krykhovetska

Noch vor fünf Jahren konnte ich mir nicht vorstellen, dass Dnipro eine Stadt für Bücherliebhaber werden könnte.

Ein paar große Buchhandlungen haben den Großteil des Bedarfs der Millionenstadt übernommen. Moderne Literatur war nur auffindbar, wenn es um die "skandalöse" Werke ging, und nach dem Rest musste man in spezialisierten Geschäften und privaten Buchhandlungen suchen, von denen nur diejenigen wussten, die dort bereits einmal waren.

Auch nach der Eröffnung der ersten Buchhandlung "Ye" und der "Buchhandlung des alten Löwen" (ua, "Knyharnia Staroho Lewa" (dt.) in Dnipro war ich der Idee des ersten Buchfestivals gegenüber sehr skeptisch. Es kam mir vor, als gäbe es hier keinen Bedarf an der Literatur. Doch ich hatte Unrecht.

Das diesjährige, das 2. BookSpace Fest unterschied sich von seinem Vorgänger wie ein kleiner Junge, der ein Astronaut werden möchte, sich von einem echten Astronauten unterscheidet. Das nenne ich mal "aus den Fehlern gelernt".

Zum einen fand das Festival letztes Jahr im September statt. Der Zeitpunkt war nicht wirklich gut ausgesucht, denn Lemberger Buchforum - die wichtigste Buchmesse des Jahres in der Ukraine - ebenfalls im September stattfand. Die Verlage hatten es leider nicht geschafft, sich zu erholen und sich auf die nächste Veranstaltung vorzubereiten. Ganz viele nahmen nicht teil und das machte die Auswahl auf dem Festival sehr beschränkt.

Dieses Mal riskierten die Veranstalter, den Termin auf den Juni zu legen. Im Sommer ist sehr warm, was einen Stadtrip ziemlich unangenehm machen kann, und urlaubsbedingt könnte auch die Besucherzahl nicht so hoch ausfallen.

Andererseits ist es auch die beste Zeit. Die Verlage sind sehr produktiv: Das Kyjiwer Bucharsenal ist bereits zu Ende und die Vorbereitungen für weitere Messen fangen gerade an. Es gibt genügend Neuerscheinungen, Präsentationsideen und Pläne, die mit den Lesern und Leserinnen geteilt werden können.

Der Festival Pier ist bei +35°C der beste Platz in der Stadt. Durch die Nähe zum Wasser ist er auch an einem Wochenendtag gut besucht. Und es gibt ausreichend Platz, um ein großes Event auszutragen.

Die Zelte waren relativ groß, sodass man sich dort frei bewegen konnte und trotz der Hitze, war es nicht besonders schwül. Das Festival botete außerdem eine Musikbühne, Erholungsfläche, Büffet und acht Diskussionsbühnen.

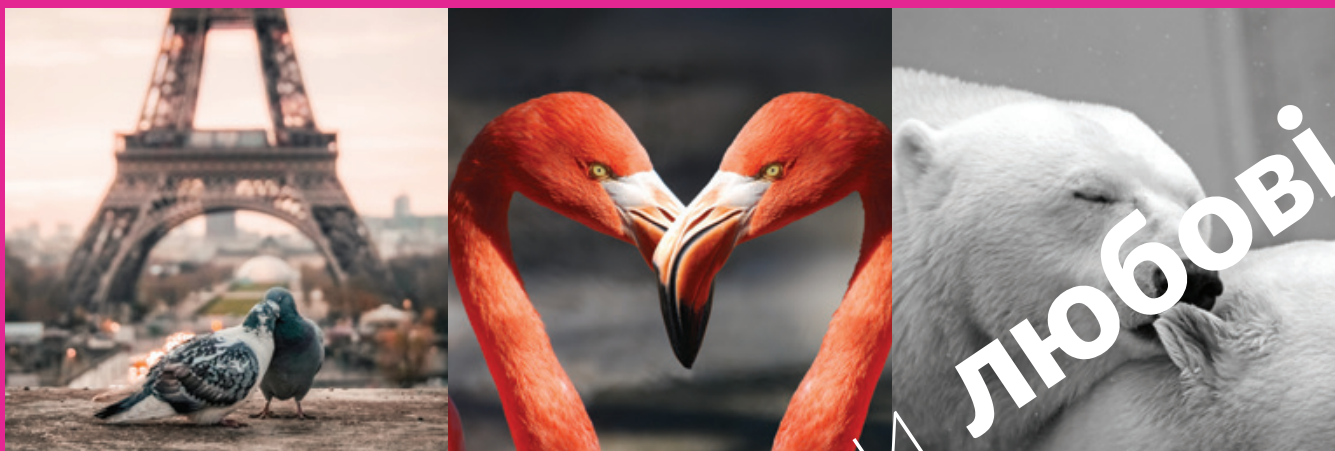
Die Bühne auf dem Wasser wurde zum echten Highlight des Festivals. Das war ein richtiger Schleppkahn! Am ersten Tag konnte ich diese Bühne nicht finden, weil ich es mir einfach nicht vorstellen konnte, dass sich die "Bühne auf dem Wasser" tatsächlich auf dem Wasser befindet - schade, dass ich deswegen eine Buchvorstellung verpasste.

Dem Begleitheft nach, waren auf dem BookSpace insgesamt 55 Verlage vertreten, die mit der Erwachsenenliteratur arbeiten. 30 Verlage befanden sich in der Kinderhalle und die restlichen acht in der Comix Zone und auf der Fläche für die kleinen Verlage.

Die Informationsunterstützung war auf dem höchsten Niveau: Dank dem Begleitheft konnte ich mich alle drei Tage sehr gut in der Gegend orientieren und habe es geschafft, ein paar wichtige Veranstaltungen nicht zu verpassen.

Der wichtigste Teil jedes Buchfestivals - nämlich die Möglichkeit, die Autoren persönlich zu treffen - war auch ausgesprochen gut. Dieses Mal waren es Marjana Sawka, Andrij Kokotjucha, Jurij Isdryk, Larysa Denysenko, Kapranow Brüder, Irena Karpa, Jurij Andruchowytch und Serhij Zhadan. Namhafte Autoren und Autorinnen präsentierten ihre Bücher und hielten thematische Sitzungen. Zu sehen, wie sie in Wirklichkeit sind, ein Autogramm in einem neuen Buch zu bekommen, zu hören, wie sie ihre Werke selbst vorlesen und zu erfahren, wovon sie sich inspirieren lassen, all das weckt die Liebe zu den Büchern. Denn man liebt mehr, wenn man die Möglichkeit hat, mehr zu wissen und zu fühlen.

Vom diesjährigen BookSpace bin ich unendlich begeistert und für das Konzert von "Zhadan i Sobaky" (dt. "Zhadan und Hunde") möchte ich mich besonders bedanken. Es war für mich das beste Geburtstagsgeschenk! ■

Svitlana
Korzhavina

Говорячи мовами

Бувало у тебе таке, що всіма силами проявляєш симпатію до когось, а ця людина навпаки, дуже близькі люди зовсім не проявляють до тебе любові? Сводяться, що ця стаття підготтує тебе до розгадки.

Найперше хочу сказати, що в багатьох випадках ти тільки і думаєш, що людина не проявляє любові (це не тільки про любов у відносинах, але і в родині чи серед друзів). Насправді, ви просто використовуєте різні канали комунікації або, кажучи простіше, різні „мови“ для вираження любові.

Гері Челмен, Американський філософ вважає, що є п'ять мов любові. Одна з них — це визнання та похвала, які проявляються постійними компліментами і підбадьорюваннями. Інша мова — час уваги, наодинці з об'єктом любові, коли вся увага коханої людини підком зосереджена тільки на тобі.

Третя мова — мова подарунків, причому дрібнички часто цінуються більше за дорогі презенти.

Наступна мова — тілес-

Тут дуже важливі дотикти, обійми та інші прояви тілесного контакту. І остання мова — вчинки, зроблені від щирого серця.

Звісно, ми знаємо кожну з цих мов. Та для кожного і кожної з нас є основний „канал“, який ми використовуємо щоб показати, що любимо, чи щоб отримати підтвердження любові. І запрограмовують нас на цей канал ще у дитинстві. От, наприклад, у мене в родині, коли хтось вертався після подорожі додому, влаштовували генеральне прибирання (мова вчинків). І я тепер теж, коли чекаю в гості коханого чи батьків, мов шалена, лігаю з ганчіркою по квартирі.

Моя бабуся завжди, коли я приїжджаю до неї, завалює мене питаннями типу „шкарпетки нові не потрібні?“, „яблучко на дорожку не хочеш взяти?“, „тобі дуже гарно?“, „яблучко на дорожку не хочеш взяти?“. Раніше мене дуже дратувала така її поведінка, але нещодавно я зрозуміла: це єдиний відомий їй спосіб проявити свою любов. І я дуже вдячна їй за неї.

Думаю, мов любові значно більше, ніж п'ять. І якщо ми будемо про це пам'ятати, то помічати мови любові довкола нас частіше, а ще нам буде простіше знайти шлях до серця коханої людини.

Hast du schon mal alles gemacht, um deine Gefühle zu zeigen und dann plötzlich als Antwort „du schätzst mich nicht“ bekommen? Oder kennst du es, das Gefühl zu haben, dass die liebsten Menschen dich nicht mögen? Vielleicht findest du die Frage in diesem Artikel.

Oft denken wir, dass uns gegenüber kaum Liebe gezeigt wird. Es stimmt aber gar nicht (betrifft nicht nur romantische Liebe, sondern auch Freundschafts- und Familienliebe). Und der Grund dafür sind die unterschiedlichen Wege oder „Sprachen“, um Liebe zu zeigen.

Philosoph Gary Chapman unterscheidet fünf Sprachen der Liebe. Eine davon ist Lob und Anerkennung: Wenn man der geliebten Person immer Komplimente und unterstützende Worte schenkt, Die zweite ist Zweisamkeit: die Zeit, die man zu zweit verbringt und dabei die komplette Aufmerksamkeit des Lieblingsmenschen bekommt. Die dritte Sprache sind Geschenke, wo-

bei der größten Rolle spielt. Zärtlichkeit ist auch eine Sprache und beinhaltet Umarmungen, Streicheln und Küsse. Die letzte Sprache sind Taten, die vom ganzen Herzen gemacht werden.

Natürlich kennen wir alle fünf Sprachen. Allerdings hat jeder von uns seine eigene Art, um Liebe zu zeigen oder eine Bestätigung zu bekommen. Normalerweise ist es der Weg, den wir als Kinder als Beispiel vor Augen hatten. Bei mir, zum Beispiel, wurde alles geputzt, wenn jemand aus der Familie nach einer längeren Abwesenheit nach Hause zurückkehrte. Und deswegen laufe ich jedesmal wie verrückt mit dem Putzlappen durch das Haus sobald mein Freund oder meine Eltern zu Besuch kommen.

Wenn ich vorbeikomme, überschüttet mich meine Oma mit Fragen wie „Hast du genug Socken zu-

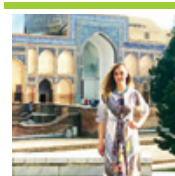
Sprachen der Liebe

„Hause?“, „Willst du einen Apfel mitnehmen?“ oder „Wird es dir draußen nicht zu kalt sein?“ Früher hat mich das sehr genervt, aber heute weiß ich, dass dieses Verhalten das einzige Mittel ist, das meine Oma hat, um ihre Liebe zu zeigen. Und ich bin sehr dankbar für diese Liebe.

Ich selbst glaube, es gibt mehr als nur fünf Sprachen der Liebe. Werden wir gegenüber der eigenen Sprache und der Sprache unserer Mitmenschen aufmerksamer — wird es für uns viel einfacher, die Liebe zu erkennen und die anderen Menschen zu verstehen.

Тисяча і одна ніч в Узбекистані

Ольга Поцілуйко

„Ой да, Галя і Султан, Україна і Узбекистан” — цими словами здивував мене дядько моєї подруги, відомий бухарський архітектор Зоїршо Клічев, дізнавшись, що я з України. Сидячи за святково вбраним столом на честь приїзду нашої подорожньої групи, він заспівав досить відому в цих краях пісню і запитав, чи знаю її я. Я чесно призналась, що вперше чую. Саме тут, за столом з родиною моєї подруги Лоли, я відчула, що таке щира узбецька гостинність і орієнтальна казка, але все по-порядку.

Легендарний завойовник Олександр Македонський, венеціанський торговець Марко Поло, визначний німецький поет і мислитель Йоганн Вольфганг фон Гьоте прославляли і захоплювалися культурою, красою і звичаями цієї східної країни. Тому я дуже зраділа, коли моя давня подруга Лола запросила мене та ще вісьмох друзів відвідати свою східну батьківщину в квітні цього року. Для нас: однієї українки, двох іспанців та п'яти німців — людей, які все своє життя не мали жодних точок зіткнення зі східною культурою, відкрився зовсім інший світ. Ми шукали сліди Шовкового Шляху, але знайшли набагато більше.

Величезний Шовковий Шлях

Коли ти стоїш на великому Базарі в Самарканді або Бухарі, то здається, що ти знаходишся в минулому сторіччі. Ти уявляєш каравани, які йдуть з Арабії, Персії та Середземномор'я, чуєш легку національну музику і відчуваєш запах східних прянощів і спецій. Ти в центральній Азії, ти в центрі цього світу!

Великий Шовковий Шлях є, мабуть, одним з найвідоміших тор-

гових маршрутів світу. Він проходив через древні узбецькі міста Хіва, Бухара, Самарканд і Ташкент, з'єднавши Азію з Європою. Найціннішим товаром був шовк, що відображається в назві шляху. Крім шовку, торговці переправляли верблюдами бавовну, золото, срібло і, звичайно, спеції. Впродовж століть цей торговий шлях був світовим перехрестям, де перетиналися і релігія, і економіка, і культура. Це стало визначальним у плануванні маршруту поїздки — ми відправилися вздовж Шовкового Шляху, щоб побачити, зрозуміти і закохатися в Ташкент, Самарканд, Бухару та Хіву.

Гіла фарб

Найперше, що впадає в очі, коли приземляєшся в Узбекистані, це багатство кольорів. Різнокольорові подушки, національні орнаменти, яскраві традиційні костюми, барвисті перські килими, які, як тут кажуть, вміють літати, нас просто зачарували. Узбецькі жінки носять

пишнобарвні сукні до самої підлоги. Подейкують, що яскраві візерунки та блискучі елементи одягу відганяють нечисту силу. Певно, узбецькі жінки свято вірять в силу кольорів, проте, чоловіки, як видно з їхнього однотонного вбрання, не потребують додаткового захисту від зла.

Споглядіння блакитного

Незалежно від того, де проходив наш маршрут — в Самарканді, Бухарі чи в Хіві — у нас виникало враження, що саме тут була написана книгу „Тисяча і одна ніч”. Кількість розкішних мечетей, опатних палаців та східних споруд вражає нас, європейців, незвичних до такої східної розкоші. Цікаво те, що більшість споруд має саме блакитні елементи. Нам розказали, що синя фарба є найстарішою фарбою світу. Ще в Древньому Єгипті блакитний вважався божественним кольором, який має властивість оживляти.

І дійсно, в Узбекистані ми бачили всі відтінки синього і блакитного в мерехтінні старовинних навчальних комплексів медресе, в небесно-блакитній мозаїці некрополісів та в орнаментах кольору індіго.

Кому подобається цей колір, як і мені, буде вражений архітектурою площі Регістан та некрополісу Шахі Зінда в Самарканді. Це місто захоплює своєю архітектурою і по праву занесене до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Звичайно, в Узбекистані можна побачити і пострадянські будови, як наприклад, в Ташкенті. Але це також частина історії цієї славетної країни.

Узбецькі страви

На базарі б'ється серце міста: жінки в довгих сукнях продають східні солодощі, чоловіки в традиційних узбецьких тюрбанках пропонують нам спробувати горіхи, зернята абрикос і, взагалі, все, що є на прилавках. Літають численні зграї птахів, бігають невгамовні діти, словом, життя вирує саме на базарах. Незважаючи на те, що в Узбекистані дуже багато м'ясних страв, вегетаріанці теж зможуть знайти щось для себе, варто лише чемно запитати. Найвідоміші узбецькі страви — це плов, лагман (страва з локшиною), шашлик, самас (щось середнє між піріжками і чебуреками), манти. Щодо напоїв, то тут панує культ чаю. Ми, європейці, йдемо зазвичай в кафе за кавою, а узбеки ходять в чайхану насолоджуватися чаєм.

Могла з величезним серцем

„Чим я можу вам допомогти, сестро?” — почула я вперше на базарі. Я здивувалася, вважаючи, що це питання не до мене. Тоді дружній продавець повідомив, що в узбецькій мові є особливо поважна форма звертання „брате” і „сестро”. Всі люди є брат або сестра один одному, через це тут до кожного ставляться з особливою повагою. Навіть, брат Лоли Оріф вживає ввічливе „Ви”, коли розмовляє зі старшою всього на декілька років сестрою.

Узбекистан відомий своєю гостинністю та відкритістю. Тут майже немає злочинів і гостям з інших країн завжди раді. Наша туристична група особливо відчула узбецьку гостинність, коли Лола запросила нас на традиційне мусульманське весілля своєї подруги дитинства. А ще Лолина родина зустріла нас надзвичайно пишно накрытим столом. Це в узбецького народу в крові — для своїх гостей вони завжди готують найкраще.

Коли ми відвідали колишню школу Лоли, нас тепло прийняли. Ми розраховували на невелику бесіду з учнями німецькою мовою, адже тут її викладають. Школярі не тільки спілкувалися з нами німецькою, але й підготували на нашу честь невеликий концерт. Вони читали вірші Фрідріха Шіллера та Йоганна Вольфганга фон Гете напам'ять.

Ми шукали сліди Шовкового шляху і знайшли набагато більше. Ми зустріли неймовірних людей, які поважають всіх навколо себе і раді допомогти. Узбекистан — це земля, де люди кладуть руку на серце, коли говорять „дякую”. Це країна, де багато людей фотографувалися з нами і випромінювали радість від зустрічі. Це країна, де дуже комфортно всім, незважаючи на зовсім іншу культуру

Основні факти

Кращий час подорожі: квітень - червень, вересень - листопад

Оптимальна тривалість подорожі: 2 тижні або більше

Віза:

30 днів безвізовий в'їзд для громадян Німеччини та України

Гроші та валюта:

Узбецька валюта називається сум. 100 € = близько 968 806,97 сум. Хто міняє гроші в Узбекистані, отримує величезну кількість купюр. Тому візьміть з собою пару гумових резинок або дуже великий гаманець.

Релігія:

Іслам є релігією більшості населення.

Мови:

Офіційна мова - узбецька. Також деякі групи населення розуміють російську, таджицьку, перську і частково турецьку або англійську

Найкращі маршрути подорожей:

Тур 1.

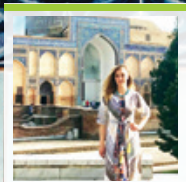
Франкфурт ✈ Ташкент 🚗 Самарканд 🚗 Бухара 🚗 Хіва 🚗 Ургенч ✈ Ташкент ✈ Франкфурт

Тур 2.

Франкфурт ✈ Ташкент 🚗 Чимган і Чаткальський хребет 🚗 Ферганська долина 🚗 Ташкент ✈ Франкфурт

Тур 3.

Франкфурт ✈ Ташкент ✈ Ургенч 🚗 Хіва 🚗 Нукус / Аральське озеро 🚗 Ургенч ✈ Ташкент ✈ Франкфурт

Olga Potsiluiko

Wenn du hier, auf einem großen Basar in Samarkand oder Bukhara stehst und deine Augen zumachst, glaube mir, du wirst das Gefühl haben, hunderte von Jahren in die Vergangenheit gereist zu sein. Du wirst die Große Seidenstraße mit Karawanen aus Arabien, Persien und Mittelmeerregion sehen, du wirst orientalische Musik hören und kannst sogar pikante Gewürze sowie köstliche Gerichte riechen. Spürst du es? Du bist hier, in Mittelasien, im Mittelpunkt der Welt. Schon der legendäre Eroberer Alexander der Große, der venezianische Händler Marco Polo und sogar der bedeutende deutsche Dichter Johann Wolfgang von Goethe in seinem „West-östlichen Divan“ haben die Besonderheiten von Usbekistan zu würdigen gewusst. Daher war mein Interesse für dieses Land sofort präsent, als meine gute Freundin Lola mich und achte weitere Freunde in ihr orientalisches Heimatland Usbekistan in April eingeladen hat.

Für uns (eine Ukrainerin, zwei Spanier, und fünf Deutsche), die unser ganzes Leben lang so gut wie keine Berührungspunkte mit der orientalischen Kultur gehabt haben, hat sich eine komplett neue Welt geöffnet: wir haben die Spuren der Seidenstraße gesucht, aber viel mehr gefunden.

Orient pur: 1001 Nacht in Usbekistan

„Alles, was ich über die Schönheit Samarkands hörte, ist wirklich wahr, nur mit einer einzigen Ausnahme: Es ist viel schöner, als ich es mir vorstellen konnte.“ Alexander der Große (4. Jahrhundert v. Chr.)

Die Grosse Seidenstrasse

Usbekistan, dieses sonnige Wüstenland, ist insbesondere durch die mythologische Seidenstraße „The Great Silk Road“ bekannt geworden. Die Große Seidenstraße war zu diesem Zeitpunkt wahrscheinlich die berühmteste Handelsroute auf Erden. Sie durchlief die usbekischen Städte Khiva, Bukhara, Samarkand und Taschkent und brachte die asiatische und europäische Welt zusammen.

Die begehrtesten Handelswaren damals waren Seide, was sich im Namen der Straße widerspiegelt, Wolle, Gold und Silber. Jahrhundertlang war diese Handelsstraße der religiöse, wirtschaftliche und kulturelle Mittelpunkt zwischen Ost und West. Damit war unsere Reiseroute festgelegt: Die Seidenstraße entlang. Nun hatten wir 14 Tage um uns unser eigenes Bild von Taschkent, Samarkand, Bukhara und Khiva zu schaffen.

Die Macht der Farben

Was zuerst auffällt, wenn man in Usbekistan landet, sind die atemberaubenden Farben. Bunte Sitzkissen, nationale kreative Ornamente, grelle Bekleidungen und leuchtende,

persische Teppiche, die -wie man hier sagt - fliegen können. Usbekische Frauen tragen bunte bodenlange Kleider. Man sagt, dass die auffälligen Muster und glänzenden Elemente auf der Kleidung gegen das Böse helfen. Die Frauen scheinen daran besonders fest zu glauben, wohingegen die, die Männer scheinbar keine „Hilfe“ vom Außen brauchen, um das Böse zu bekämpfen.

100 Schattierungen von Blau

Egal wo, wenn unsere kleine Reisegruppe in Samarkand, Buhara oder Khiva angekommen ist, hatten wir alle einen Eindruck gehabt, dass man genau in Usbekistan das Buch „1001 Nacht“ geschrieben hat. Die Anzahl von prächtigen Moscheen, orientalischen Bauten und zeitlose Mausoleen hat uns wirklich begeistert. Es ist unglaublich, dass so viele architektonische Meisterwerke blaue Farbe haben. Man hat uns erzählt, dass diese Farbe eine der ältesten Farben der Welt ist. Schon im alten Ägypten galt Blau als Farbe der Himmelsgötter, die lebensspendende Eigenschaften verleiht. Tatsächlich haben uns die, hell- und dunkelblau schimmernden Medressen, türkise üppige Ornamente, die fantasievolle Fassadengestaltungen und Töne des Mitternachtshimmel

wirklich verzaubert. Jeder Fan der Farbe Blau, so wie ich einer bin, wird die zeitlose Architektur von Registan sowie Shah-i-Zinda in der „steinernen Stadt“ Samarkand genießen.

Usbekische Gerichte

Man merkt - auf dem Basar schlägt das Herz der Stadt. Die Frauen in bodenlangen Kleidern verkaufen uns orientalische Süßigkeiten. Die Männer in der traditionellen usbekischen Mütze - Tubeteika - winken uns freundlich zu, damit wir etwas probieren. Hier kann man wirklich alles kaufen - von den traditionellen Teeschalen Pialas bis hin zu den unterschiedlichsten Reissorten. Die bekanntesten usbekischen Gerichte sind: Plov (deftiges Reisgericht), Lagman (Nudelgericht), Schaschlik (Kebab), Samas (gefüllte Teigtaschen) und Manty (Knödel). In Choyxona kann man Choy, also Tee, bestellen.

Herzensgute Menschen

Usbekische Menschen sind für ihre Gastfreundschaft und Offenheit bekannt. Es gibt fast keine Kriminalität in Usbekistan und Touristen sind immer herzlich willkommen. Unsere Reisegruppe hat die usbekische Gastfreundschaft besonders gespürt, als wir durch Lola ganz spontan zu einer traditionellen, muslimischen Hochzeit eingeladen wurden. Anschließend wollte uns Lolas Familie kennenlernen und hat uns mit einem 3-Gänge-Menü überrascht. Die usbekischen Menschen haben es im Blut - sie wollen nur das Beste für ihre Gäste.

Als wir Lolas frühere Schule besucht haben, wurden wir besonders herzlich empfangen. Wir haben

erwartet, dass wir mit den Schülern einen kleinen Small Talk auf Deutsch halten, da hier die deutsche Sprache gelehrt wird. Die Schüler aber, haben nicht nur Deutsch mit uns gesprochen, sondern auch ein kleines Konzert auf Deutsch für uns vorbereitet. Sie haben sogar Gedichte von Friedrich Schiller und Johann Wolfgang von Goethe auswendig vorgetragen, was heutzutage nicht mal üblich in Deutschland ist. Beeindruckend, oder?

Wir haben die Spuren der Seidenstraße gesucht und haben viel mehr gefunden. Wir haben unglaubliche Menschen kennengelernt, bei denen Respekt großgeschrieben wird und die uns gerne Rede und Antwort für all unsere Fragen stehen. Es ist ein Land, in dem man die Hand aufs Herz legt, wenn man „danke“ sagt. Es ist ein Land, in dem sehr viele Menschen mit uns Fotos machen wollen, da wir Europäer tendenziell groß, blond und so anders aussehen. Es ist ein Land, in dem man sich, trotz einer komplett anderen Kultur, sehr wohl fühlt ■

Key Facts

Beste Reisezeit:

April – Juni, September – November

Beste Reisedauer:

2 Wochen oder mehr

Visum:

30 Tage visafreie Einreise für deutsche und ukrainische Staatsbürger

Geld & Währung:

die usbekische Währung heißt Som. 100€ = circa 968.806,97 UZS.

Wenn ihr Geld wechselt, erhaltet ihr ein riesiges Geldbündel. Nehmt deshalb am besten ein paar Gummibänder oder einen großen Geldbeutel mit.

Religion:

Islam

Sprachen:

Die Amtssprache ist Usbekisch. Man versteht auch Russische, Tadschikische, Persisch und zum Teil auch Türkisch oder Englisch

Beste Reiserouten:

Tour 1.

Frankfurt ✈️ Taschkent 🚗 Samarkand 🚗 Buchara 🚗 Xiva 🚗 Urgentch ✈️ Taschkent ✈️ Frankfurt

Tour 2.

Frankfurt ✈️ Taschkent 🚗 Chimgan & Tschatkalgebirge 🚗 Ferganatal 🚗 Taschkent ✈️ Frankfurt

Tour 3.

Frankfurt ✈️ Taschkent ✈️ Urgentch 🚗 Xiva 🚗 Nukus / Aral-See 🚗 Urgentch ✈️ Taschkent ✈️ Frankfurt

Відкрита Ніч. Дубль 22: Ніч відкритих сердець

За матеріалами Івони Хічинської
Перекладачка: Алла Конрад

Уніч з 29-го на 30-те червня відбувся Кінофестиваль «Відкрита Ніч. Дубль 22». Цього року фестиваль увійшов до Книги рекордів України та встановив національний рекорд.

Кінофестиваль «Відкрита Ніч» народився у червні 1997 року як огляд найцікавіших здобутків саме українського кіно. Сергій Неретін — перший заступник голови Державного агентства України з питань кіно розповідає, що саме „з фестивалю «Відкрита Ніч» фактично і почалася історія відродження українського кіно після занепаду в період 1990-2000-х років... Це зараз українські стрічки змагаються між собою за місце на великому екрані, а тоді режисери, сценаристи та актори жили мріями про велике кіно! І саме «Відкрита Ніч» не дала згаснути тим мріям... Ба, більше — стала стартовим майданчиком для їх практичної реалізації“.

На сьогодні фестиваль є своєрідною лабораторією з перевірки нових ідей для вітчизняних кінематографістів та пошуку молодих талантів, які можуть стати новими обличчями українського і світового кіно. Як зазначає виконавчий директор Українського культурного фонду Юлія Федів: „Коли йдеться про характерні риси культурного Києва, про те, що визначає столицю, урізноманітнює й наповнює її сенсами, фестиваль «Відкрита Ніч» має згадуватись одним з перших. Він — це атмосфера, коло однодумців, яке радо приймає кожного, хто любить кіномистецтво, нічне київське небо та неймовірне відчуття свободи. Місто — це простір людей, але не варто забувати про синергію між ним і тими, хто його населяє, про поєднання несподіваного — історії та сьогодення, скаженого ритму та медитативного споглядання... Саме завдяки таким подіям, як фестиваль «Відкрита Ніч», ми йдемо одне одному назустріч: особистість до мистецтва, культура до міста. І Київ, яким би великим і галасливим він не здавався, вмів прийняти кожного, подарувавши несподіваний затишок перебування серед рідних за духом людей“.

Сергій Неретін

Цього року фестиваль проходив у дружній та веселій атмосфері, яку забезпечував ведучий Віталій Ажнов, актор театру та кіно. Серед гостей можна було зустріти друзів фестивалю акторок Людмилу Єфименко та Ірму Вітовську, режисера Олеся Саніна, видавців книг українською мовою братів Капранових, костюмерку Марію Кєро, режисерок Оксану та Марину Артеменко, кінокритиків Володимира Войтенко та Аліка Шпілюка, а також цілу плеяду молодих режисерів, продюсерів та акторів.

Юлія Федів

„Відкрита Ніч — це щорічно одна з найяскравіших ночей в житті кіносвіту і мого теж. Фестиваль завжди відкриває таланти і дає можливість яскравого старту молодим кінематографістам. Кожен режисер, який свого часу був переможцем, має зараз своє особливе місце під сонцем софітів. Це неповторний кайф, відкривати день після „Відкритої ночі“ з командою Михайла Ілленка, з фільмами над Дніпром, з безкінечними обіймами моїх друзів, з якими ми колись разом або створювали кіно, або мерзли під СІЗО під час Майдану. Для мене це ніч відкриття нових талановитих імен, відкритих сердець і обіймів!“

Рима Зюбіна

— ділиться своїми враженнями акторка Рима Зюбіна.

Одночасно з Києвом покази короткометражних фільмів українських режисерів проходили на паралельних офіційних майданчиках фестивалю в Україні та за кордоном. За результатами проведення фестивалю представниками Книги Рекордів України зафіксовано рекорд у категорії «Мистецтво, масові заходи», як захід з найбільшою кількістю офіційних локацій, а саме 100 майданчиків та кількістю глядачів, що одночасно здійснювали перегляд більше 8500 осіб ■

Команда організаторів

50 фільмів
>8500
глядачів
100
майданчиків
6 годин
українського кіно

Das Filmfestival Open Night #22

In der Nacht vom 29. auf den 30. Juni fand das Filmfestival „Open Night. Take 22“ statt. Dieses Jahr wurde das Festival in das ukrainische Rekordbuch aufgenommen.

Das Filmfestival „Open Night“ wurde im Juni 1997 als bemerkenswerteste Errungenschaft des ukrainischen Kinos geboren. Sergiy Neretin, erster stellvertretender Leiter der staatlichen Agentur für Kino in der Ukraine erzählte uns, dass die Geschichte der Wiederbelebung des ukrainischen Kinos nach dem Niedergang in den 90er und 00er Jahren tatsächlich mit dem Festival „Open Night“ begann. Regisseure, Drehbuchautoren und Schauspieler träumten damals vom großen Kino! Und es war das Festival „Open Night“, das diese Träume aufleben ließ...

Heutzutage ist das Festival eine Art Labor, um neue Ideen für einheimische Kameralente zu testen und junge Talente aufzuspüren, die zu den neuen Gesichtern des nationalen und internationalen Kinos werden können. Julia Fediv, CEO des ukrainischen Kulturfonds, sagte: „Wenn es um die Ereignisse und die Besonderheiten kulturellen Kyjiws geht, welche die Vielseitigkeit der Hauptstadt betonen und sie mit Sinnen auffüllen, sollte das Festival „Open Night“ als eines der ersten erwähnt werden. Es ist eine Plattform, ein Kreis von Gleichgesinnten, der jeden Liebhaber des Kyjiwer Nachthimmels und des unglaublichen Gefühls der Freiheit willkommen heisst.“

In diesem Jahr fand das Festival in einer freundlichen und fröhlichen Atmosphäre statt, für welche der Moderator Vitaliy Azhnov, Schauspieler des Theaters und des Kinos, gesorgt hatte. Berühmter Regisseur, Produzenten, Schauspieler waren unter Gästen.

„Die „Open Night“ ist eine der hellsten Nächte in der Filmwelt und auch in meiner. Die „ON“ entdeckt immer wieder Talente und ermöglicht jungen Filmemachern einen guten Start. Jeder Filmemacher, der einmal ein Gewinner war, bekommt einen besonderen Platz unter der Sonne der Scheinwerfer. Dies ist ein einzigartiger Nervenkitzel, um in den Tag nach der „Open Night“ mit der endlosen Umarmung meiner Freunde zu starten, mit denen wir mal zusammen Filme gedreht haben. Für mich ist es eine Nacht der Entdeckung neuer talentierter Namen, offener Herzen und Umarmungen!“ – teilt die Schauspielerin Rymma Sjubina ihre Eindrücke.

Die Kurzfilme ukrainischer Regisseure wurden zeitgleich mit der Hauptbühne in Kyjiw an mehreren offiziellen Veranstaltungsorten des Festivals in der Ukraine und im Ausland gezeigt. Den Ergebnissen des Festivals zufolge verzeichneten Vertreter des Buches der Rekorde der Ukraine einen Rekord in der Kategorie „Kunst, Massenveranstaltungen“ als Veranstaltung mit der größten Anzahl offizieller Veranstaltungsorte, nämlich 100, sowie der Anzahl der Zuschauer (gleichzeitig mehr als 8500 Personen). Es ist wichtig anzumerken, dass zwölf Festivalbühnen auch in ukrainischen Kriegsgebieten waren.

Das Wettbewerbsprogramm des Festivals umfasste in diesem Jahr Spiel-, Dokumentar- und Animationskurzfilme. Außerdem konnten die Zuschauer in der Festspielnacht Trailer der ukrainischen Filme im Rahmen des Projektes „Schau Ukrainisch!“ und der neuen ukrainischen Filme, die bald auf den Bildschirmen zu sehen sind, anschauen. Insgesamt standen ukrainischer Kurzfilme sechs Stunden auf dem Programm ■

Важливо відзначити, що 12 представництв фестивалю було у зоні воєнних дій у містах – Біловодськ, Золотий колодязь, Старобільськ, Лисичанськ, Маріуполь, Нікольське, Новописков, Олексів-Дружківка, Райгородок, Святогірськ, Северодонецьк, Слов'янськ. Маріанна Новікова, виконавча продюсерка кінокомпанії «Solar Media Entertainment», зазначає: „Відкрита Ніч“ – унікальний формат фестивалю, який не обмежується у просторі та часі. Кожного року до фестивалю долучаються нові майданчики, і це дивовижно, коли глядачі програми одночасно знаходяться у різних містах України та світу.“

До конкурсної програми фестивалю цього року увійшли ігрові, документальні та анімаційні стрічки. Оцінювало фільми журі, до складу якого увійшли продюсер Володимир Яценко, актриса Ніна Набока, режисер, оператор та продюсер Валентин Васянович, кінокритик Євгеній Стасіневич, звукорежисер Володимир Третьяков, перекладачка Катерина Поправка, продюсер Маріанна Новікова та радіоведучий Роман Коляда.

Володимир Яценюк, продюсера та Голови Асоціації кіноіндустрії України, зазначає: „Відкрита Ніч“ – це фестиваль, на якому ми вперше показали наш перший короткометражний фільм в 1998 році. Фестиваль, який було засновано для того, щоб надавати шлях в професію та відкривати нові імена. Я пишаюся тим, що в цьому році став членом журі.“

Додатково у фестивальну ніч глядачі змогли побачити фільми проекту «Дивись українське» та трейлери українських фільмів, які скоро з'являться на екранах.

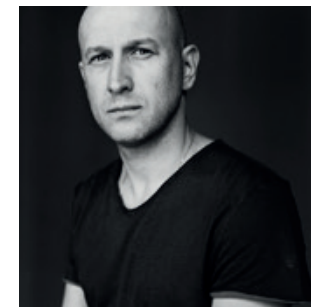
Загалом програма вмістила у собі 6 годин українських короткометражних фільмів ■

„Відкрита Ніч“ для мене дуже особливий фестиваль, який має свою внутрішню атмосферу. Він завжди був і надалі залишається нестандартним фестом, де можна побачити нові ідеї, які втілюються на екран. «Відкрита Ніч» виділяється тим, що звертається внутрішніх особистісних речей і діє як лабораторія талантів. Тут можна побачити справжнє живе кіно, яке не має комерційного бекграунду, і це надзвичайно круто у наш час.“

Сергій Фоменко „Фома“, соліст гурту Мандри

„Можу порадити відвідати Відкриту Ніч, адже це фестиваль короткометражного кіно, створеного молоддю. Саме тому тут можна побачити найактуальніші ідеї і думки, які витають серед молодого покоління. Саме на цьому фестивалі формуються нові українські зірки – режисери, сценаристи, оператори, актори. Тут не має цербера, який говорить, що і як знімати, і тому фільми на фестивалі особливо вражають новизною“.

Олександр Печериця, актор

Володимир Яценко

Маріанна Новікова

Сергій Фоменко „Фома“

Олександр Печериця

DONwud Viele Kulturen – ein Fest

Von afrikanischem Schmuck bis ukrainischer Musik – Internationales Fest in Donauwörth

Über 400 Musikerinnen und Musiker, Kunstschaffende und viele Köchinnen und Köche werden vom 21. November bis 15. Dezember die Altstadt-Insel Ried in einen Spiegel der Welt verwandeln.

Das Internationale Festival steigt dieses Jahr zum dritten Mal. „Donauwörth ist eine weltoffene und bunte Stadt. Ich freue mich besonders auf die ukrainische Volksmusik und brasilianische Tänze“ sagt Oberbürgermeister Armin Neudert, der das Fest am 21. November um 17 Uhr eröffnet – umrahmt von den bekannten Daitinger Alphornbläsern. Die Stadt möchte mit dieser Veranstaltung gezielt auch internationales Publikum nach Donauwörth locken. Daher sind Konsulate und internationale Kulturvereine aus Donauwörth und Umgebung zum Fest eingeladen.

Musikbands aus allen 5 Kontinenten präsentieren 17 Tage lang ihr eigenes Land und ihr Brauchtum: von arabischem Rock über Gypsy

Das gesamte Programm finden Sie auch unter: www.DONwud.de

Swing und französischem Chanson bis zu ukrainischer Volksmusik, von chinesischem Drachentanz bis zu uruguayischen Rhythmen und vielem mehr. Für Abwechslung ist auf dem internationalen DONwud Festival also reichlich gesorgt.

Projektleitungsteam Tamara Haein, CID e.V. Ukrainische Musikgruppen, Kulturvereine und Künstler aus Donauwörth und Umgebung sowie Bayern treten nicht nur auf der Bühne auf, sondern präsentieren jeweils ukrainische Kultur in den diversen Bereichen im öffentlichen Raum und kommen mit Besuchern ins Gespräch. Das ist wichtig für die sozialen Kontakte und des fairen Miteinanders!

Die Gastro-Stände bieten kulinarische Spezialitäten und Getränke an. Hier können die Besucher z.B. einen Bombardino sowie alkoholfreien, ukrainischen Johannisbeer-Smoothie, Raclette-Brote oder Wraps aus Sri Lanka ausprobieren, sich unterhalten oder auch tanzen und mitsingen.

Ein abwechslungsreiches Kinderprogramm mit internationalen, barrierefreien Bastelaktionen wie z. B. japanische Kokeshi-Puppen, französische Hubschrauber oder ukrainische Motanka-Engelchen bringen den kleinen wie auch den großen Besuchern die Welt ein Stück näher ■

Ein Ehrenamtlicher Guillaume H. aus Donauwörth
„Ich bin Franko-Ukrainer aus Donauwörth und engagiere mich ganz gern bei den ukrainischen und französischen Bastelaktionen ehrenamtlich. Durch Kunst und Basteln kann man die Vielfalt der Welt entdecken.“

ВІД АФРИКАНСЬКИХ ПРИКРАС ДО УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ – МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ДОНАУВЕРТІ

Перекладачка: Ксенія Фукс

Понад 400 музикантів, художників і кухарів з 21 листопада по 15 грудня у баварському Донауверті перетворять старий міський острів Рід на культурне дзеркало світу. Донауверт — космополітичне та барвисте місто, і фестиваль DONwud проводиться тут вже втретє. „Особливо я з нетерпінням чекаю на українську народну музику та бразильські танці“, — зізнається міський голова Армін Нойдерт. Цей фестиваль став для міста своєрідною візитівкою культурної дипломатії, тому на фестиваль запрошуються консульства та міжнародні культурні асоціації з регіону.

Упродовж 17 днів музичні колективи з усіх п'яти континентів презентуватимуть тут свою власну країну та звичаї, від арабського року до циганського свінгу, від французького шансону до української народної музики, від китайського танцю дракона до уругвайських ритмів тощо.

Гастрономічні стенди пропонуватимуть кулінарні страви та напої. Тут відвідувачі зможуть, наприклад, спробувати бомбардіно, а також безалкогольні, українські смузі з порічки, раклети або рулети з Шрі-Ланки.

Також запланована різноманітна дитяча програма з міжнародними ремеслами: японські ляльки кокеши (kokeshi), французькі вертольоти та українські ляльки-мотанки.

Повну програму Ви зможете знайти на: www.DONwud.de ■

Клаудія К. з Донауверту
„DONwud для мене – це великий міжнародний фестиваль, з яким я пізнаю різні культури, відчую толерантність до кожного кольору шкіри та насолоджуюсь кулінарними шедеврами. Мені подобається кожен візит до DONwud!“

Михайло Добрянський з Мюнхена

„На запрошення організаторів міста гурт LUkrainians за співочою підтримкою людвігсфельдців та друзів мали нагоду в суботу, 01.12.2018 р. представити наші коляди та народні пісні для німецької (і не тільки) публіки. Дякуємо організаторам та пані Тамарі за підтримку й гарний прийом!“

Fotos: C. Kickum, N. Halaburda, B. Ziegler

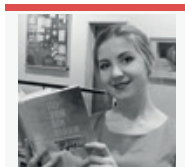

Tamara Haein

Катерина П. з Чернігова

«Люди так мало знають про Україну... особливо в маленьких містах Баварії. Власне, і в усьому світі... Це був справжній сюрприз почути українську музику в Донауверті. Просто чудово!»

Огляд літератури

Ірина
Жураковська

Юрій Андрухович

РЕКРЕАЦІЇ

У 1992 році, доки моє покоління сумлінно колупало букварики й читанки, тільки починаючи свій шлях тужливим світом української літератури, на шпальтах діаспорного журналу „Сучасність” розірвалася бімба. Це зараз про роман Юрія Андруховича „Рекреації” всі українські письменники, критики, літературознавці — всі, хто мають бодай якийсь стосунок до сучасної літератури, говорять, як про переломний момент української літератури, шедевр та найвизначніший твір сучасності (філологічна молодь он навіть в університеті про нього вивчає). А тоді, в 1992, це був скандал, про який із такою насолодою задувають сучасні літератори. Кажуть, читачі навіть вимагали від „Сучасності” компенсацію за наругу над їхніми естетичними смаками та погрозували відписатися. Зате письменники, як от зовсім юний тоді ще Жадан, сказали: „Ого, а що, так можна було?”. І понеслась.

Ось приблизно таке я знала про «Рекреації», уперше беручи роман до рук уже у 2019. Я очікувала чогось геть шокуючого, готувалася випробовувати свої межі естетичного сприйняття, а натомість отримала суцільний кайф. Ну відверто: кого у 2019 може шокувати ненормативна лексика, суржик чи там опис алкогольних станів або вбиральні в барі? Особливо, коли це не мета, а лише засіб передачі настрою, коли це суцільна гра та просто жива й живуча українська мова, якою Андрухович і бавиться, і впивається, запрошуючи читача робити те саме. Взагалі, «Рекреації» — це як секс: треба насолоджуватися самим процесом. Треба одразу прийняти правила гри й налаштуватися на експерименти, містифікації та ломку шаблонів.

Найнезвичайнішим у «Рекреаціях» є те, що йдеться виключно про свято. Четверо друзів-поетів пліч до пліч одного з них їдуть у Чортопіль на свято Воскресаючого Духу. Оце, власне, і весь сюжет.

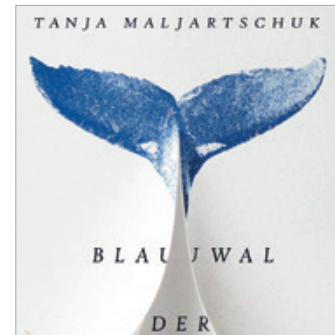
Дія охоплює часовий проміжок у 24 години. Водночас автор веде мову від усіх можливих осіб, включно з другою (!) особою однини та множини («ви заходите в бар...»). А від першої особи пише від імені всіх п'яти головних героїв та ще однієї епізодичної повії, не називаючи при цьому імен, тож читачеві доводиться самому здогадатися, у чийй він голові зараз (спойлер: це легко, бо всі персонажі мають різні голоси). Від цього можна б і загубитися, як на фестивалі, але натомість виходить тільки знайти й самому опинитися на тому святі.

А чого варті дві сторінки перераховування учасників карнавальної ходи (дві сторінки самих іменників, серед яких лише до слова «повія» п'ять синонімів)? У когось можна б від нудьги вмерти, але в Чортополі можна померти хіба що від сміху. Ну чи ось візьмемо секс (куди ж без нього в скандальному романі): в одному епізоді Андрухович описує «це» від імені героїні, жінки — і я, як жінка й читачка, йому вірю. Я б думала й почувалася так само. Що там: я сама й була тією жінкою! При цьому маючи сильну підозру щодо коханця, що саме за цим персонажем ховається сам Андрухович, тож, виходить, у цій сцені ти, читачу (незалежно від гендеру), кохався з автором. Enjoy.

За цим карнавалом та буфонадою, алкогольними мареннями та вибуховою мішаниною образів та алюзій і з української класики, і з Біблії, і з радянської буденності навіть і не помічаєш, як у текст і у твою голову просочуються й серйозні теми. Тут тобі й питання свободи, любові, дружби, вірності, мистецтва, самотності, тут тобі і всюдипроникність КГБ (роман написано в 1990), тут тобі постають (у найпрямішому сенсі) привиди розстріляних партизанів УПА — і ти навіть не встигаєш помітити (помічаєш потім, повертаючись подумки знову і знову), що це майже єдине, що Андрухович не висміює.

Загалом роман настільки вдало передає атмосферу свята, свободи й воскресіння (Духу та України), що залишається тільки заздрити його учасникам і всьому поколінню, що застало це відродження на початку 90-х. Хоча, здається, подібне піднесення духу ми переживали підчас обох останніх Майданів, тож є надія, що той дух таки знову воскресне попри всі негаради сучасності. Але це все вже мої сторонні домісли, Андрухович над ними міг би й посміятися, тож Вам, читачу, раджу особливо на них не зважати, а просто відкинути всю упередженість і заумність та щиро віддатися тексту й отримати справжній кайф на святі Воскресаючого Духу в містичному місті Чортопіль ■

Lese-Tipp

Tanja Maljartschuk

Anna
Travkina

BLAUWAL DER ERINNERUNG

Tanja Maljartschuk hat ihren Roman „Blauwal der Erinnerung“, der in 2019 im deutschen Verlag Kiepenbeuer&Witsch erschienen ist, im Rahmen der Veranstaltungsreihe über die Ukraine und Russland am 5. April 2019 im Literaturhaus Stuttgart präsentiert. Das Interview mit der Leiterin des Literaturhauses ist ebenfalls in dieser Ausgabe zu finden. Genau diese Veranstaltungsreihe hat uns bewegt, dieses Buch jetzt zu besprechen.

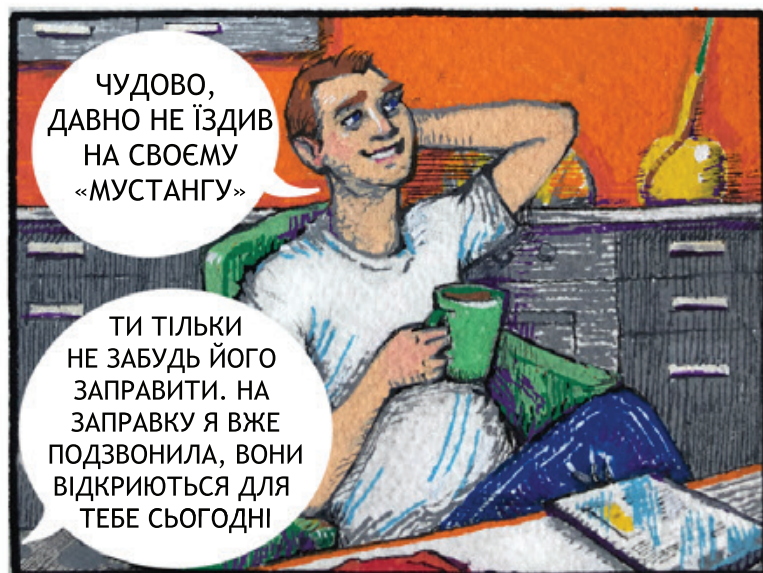
Die junge Ich-Erzählerin in Tanja Maljartschuks Roman „Blauwal der Erinnerung“ setzt sich mit der Geschichte Ihrer Oma Sonja auseinander, die noch als Kind auf den Stufen des Waisenhauses von Ihrem Vater verlassen wurde. Der Vater hat seiner kleinen Tochter befohlen, auf ihn dort zu warten während er Pampuschki mit Marmelade kauft. Der Vater ist nie zurückgekommen, Oma Sonja musste in Waisenhaus aufwachsen: so hat der Vater seine Tochter vor Hungertod gerettet als die schreckliche Hungersnot in der Ukraine herrschte. Die junge, intelligente und sehr reflexive Ich-Erzählerin hat Ihre Mutter gefragt: „Wie hast du eigentlich all das verkraftet, was mit ihr geschehen ist?“ Die Mutter hat die Frage nicht verstanden, das wird jedoch zu einem zentralen Thema des Romans, die historischen Traumata: wie die Geschichte des Landes die Persönlichkeit prägt und was diese Menschen, deren Freiheit, Stolz und Mut durch Unterordnung und Angst vor eigenen Regierung ersetzt wurden, eigenen Kindern geben und beibringen können.

Die Handlung von Tanja Maljartschuks Roman liegt in zwei Zeitebenen, in zwei Jahrhundertwenden: Anfang 20. Jahrhundert und Anfang 21. Jahrhundert. Der Handlungsstrang, der sich am Anfang des 20. Jahrhunderts entwickelt, geht um Wjatscheslaw Lypynskyj, um den ukrainischen Historiker und den politischen Philosophen, der an der Idee der ukrainischen Identität sein Leben lang gearbeitet hat.

Der zweite Handlungsstrang geht um die junge Ich-Erzählerin, eine Schriftstellerin, die sich für die Figur Lypynsky interessiert. Dank der Kombination aus diesen beiden in unterschiedlichen Epochen liegenden Zeitebenen führt uns die Autorin durch die ganze Geschichte der Ukraine, sie zeigt, woraus die Geschichte der Ukraine besteht und wie diese die Menschen prägt.

Fast jedes menschliche Schicksal wird zu einer Metapher der Zeit. Der Zeit schenkt die Autorin aber ein eigenes Bild, eins von einem gigantischen Blauwal des Vergessens, was alle in seinem Maul schließt und weiterschwimmt. Mit Wahrheit und fast schmerzhaften Ehrlichkeit, wehrt sich die Autorin in Ihrem Roman gegen Vergessenheit: sie möchte herausfinden und verstehen, was die Ich-Erzählerin zu der Person gemacht hat, die sie ist. Und je nachdem, wie autobiografisch die Ich-Erzählerin in diesem Roman ist, möchte die Autorin Ihrer Protagonistin helfen, diese historischen Traumata zu überwinden ■

DAKH DAUGHTERS

FREAK CABARET

GIRLS BAND

AUS KYJIW / KIEW

IM RAHMEN DER
UKRAINISCHEN
WOCHEN
IN BAYERN

AM 10.10, UM 20.⁰⁰
GASTEIG, MÜNCHEN

CARL-ORFF-SAAL

ROSENHEIMER

STR 5,

81667

MÜNCHEN

Veranstalterin: Manana Palagaschwili

Landeshauptstadt
München
Kulturreferat

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von
den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.

Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die
deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за
кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на
сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.

IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600

Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke